

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/251/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1714207934
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1714207934.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci Midas Investments Ltd., Dixar House, Fort Charles, Charlestown, Ostrov Nevis, St. Kitts and Nevis, reg.č. 40148 v obchodnom registri Ostrova Nevis, proti žalovaným v I. rade: I. G. , narodený dňa XX.X.XXXX, bytom T., H. č. 7, zastúpený Pavlom Jánošíkom, Pezinok, Kučišdorfská dolina č. 4, v II. rade: D. Q. H. , narodený dňa XX.X.XXXX, bytom R., M.M. U. č. XX, v III. rade: EXEDRA s.r.o., IČO: 36 228 001, Šaľa, P. Pázmaňa č. 49/3, žalovaní v II., III. rade zastúpený spoločnosťou LÖWY & LÖWY s. r. o., IČO: 47 236 230, Bratislava, Slowackého č. 56, za ktorú koná JUDr. Alexandra Kotrecová, PhD. LL.M., o určenie existencie záložného práva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 10. decembra 2018, č.k. 10 C 222/2014-1932, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 10. decembra 2018, č.k. 10 C 222/2014-1932, - vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, p o t v r d z u j e ,
- vo výroku II., ktorým uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovaným trovy konania v plnom rozsahu, m e n í t a k , že žalovaným v I., II., III. rade, každému, priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovaným v I., II., III. rade, každému, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 10.12.2018, č.k. 10 C 222/2014-1932, I. žalobu zamietol; II. žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovaným trovy konania v plnom rozsahu. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 2.9.2014, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je záložným veriteľom nehnuteľností evidovaných katastrálnym odborom Okresného úradu v Pezinku, pre katastrálne územie Pezinok, obec Pezinok, okres Pezinok, na liste vlastníctva č. XXXX, parcely registra „C“, a to pozemkov parcelné č. XXXX/X o výmere X.XXX m², druh pozemku lesné pozemky; parcelné č. XXXX/X o výmere X.XXX m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria; parcelné č. XXXX/X o výmere XXX m², druh pozemku lesné pozemky; parcelné č. XXXX/X o výmere X.XXX m² druh pozemku trvalé trávne porasty; parcelné č. XXXX/X o výmere X.XXX m², druh pozemku lesné pozemky; parcelné č. XXXX o výmere X.XXX m², druh pozemku ostatné plochy; parcelné č. XXXX o výmere XX m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria; parcelné č. XXXX o výmere XXX m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria; stavba so súpisným č. XXXX postavená na pozemku parcelné č. XXXX, popis stavby chata; stavba bez súpisného čísla postavená na pozemku parcelné č. XXXX, popis stavby Budova olej. Hosp., na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 27.6.2008 v znení zmlúv o postúpení pohľadávky zo dňa 3.9.2012 a dňa 12.12.2012. Predmetom žaloby bolo pôvodne aj určenie

existencie záložného práva k nehnuteľnostiam evidovaných katastrálnym odborom Okresného úradu v Pezinku, pre katastrálne územie Pezinok, obec Pezinok, okres Pezinok, na liste vlastníctva č. XXXX; táto časť sporu týkajúca sa výlučne žalovaného v I. rade bola vylúčená na samostatné konanie na pojednávaní konanom dňa 10.12.2018. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že záložné právo k sporným nehnuteľnostiam nemohlo zaniknúť s poukazom na vlastníctvo pohľadávky zabezpečenej práve týmto právnym inštitútom. Je majiteľom pohľadávky voči J. E., ktorá vznikla zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 27.6.2008 poskytnutého spoločnosťou Tatra banka, a.s., IČO: 00 686 930 s tým, že táto bola zabezpečená záložným právom k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, toho času vo vlastníctve spoločnosti GATEX, spol. s r.o., IČO: 31 343 082. Dňa 3.9.2012 banka postúpila pohľadávku na spoločnosť RS TEAM Bratislava s.r.o., IČO: 36 701 980 a dňa 12.12.2012 došlo k ďalšiemu postúpeniu pohľadávky, na neho. Dňa 25.9.2013 bolo záložné právo k sporným nehnuteľnostiam, ako aj výkon tohto záložného práva z listu vlastníctva č. XXXX vymazané na základe kvitancie predloženej záložcom (GATEX) vystavenej D., ktorý mal konať v jeho mene. Následne Okresný úrad v Pezinku, katastrálny odbor, na základe návrhu GATEX povolil vklad nového vlastníka k sporným nehnuteľnostiam v osobe žalovaného v I. rade a zároveň bolo na nich zriadené nové záložné právo v prospech spoločnosti K.S.I., spol. s r.o., IČO: 31 329 357. Má za to, že J. Terry ako jeho zakladateľ a registrátor, nikdy nebol oprávnený konať v jeho mene, nakoľko oprávnenými osobami sú odo dňa 12.1.2012 výlučne riaditelia - WKI Trust S.A. dňom 12.4.2012, Florian Karrer ako prezident dňom 12.4.2012 a Mortimer John Walters ako tajomník a pokladník dňom 12.4.2013, rovnako i Emil Sisak na základe plnomocenstva zo dňa 18.12.2012. Kvitancia bola predložená contra legem, spochybňuje ju aj z dôvodu, že k deklarovániu započítaniu, teda k zániku záložného práva nemohlo dôjsť, pretože neboli splnené hmotnoprávne predpoklady pre zánik zabezpečenej pohľadávky. Naliehavý právny záujem je daný výmazom sporného záložného práva z katastra nehnuteľností a zriadením nového záložného práva.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie vyjadrením strán sporu, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Odo dňa 11.6.2008 bola vlastníkom sporných nehnuteľností spoločnosť GATEX (č.l. 1312 spisu), ktorá zriadila zmluvou zo dňa 27.6.2008 (č.l. 11 spisu) na týchto nehnuteľnostiach záložné právo v prospech banky na zabezpečenie poskytnutého úveru S. E. zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXX/XXXX z rovnakého dňa (č.l. 7 spisu) v znení jej troch dodatkov zo dňa 31.7.2009, 21.9.2009 a 29.6.2010 (č.l. 83, 86 a 88 spisu); záložné právo vzniklo (t.j. bolo zapísané do katastra nehnuteľností) dňa 8.7.2008 (č.l. 1280 spisu). Zabezpečená pohľadávka bola zmluvou zo dňa 3.9.2012 (č.l. 67 spisu) postúpená na spoločnosť RS TEAM Bratislava, ktorá sa stala novým vlastníkom zabezpečenej pohľadávky a následne táto spoločnosť ďalšou zmluvou zo dňa 12.12.2012 (č.l. 15 spisu) postúpila túto pohľadávku na žalobcu, obe zmeny v osobe záložného veriteľa boli riadne zapísané v katastri nehnuteľností (č.l. 1280 spisu). Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 12.12.2012 uzavrel za žalobcu p. Sisak, ktorý mal byť na tento právny úkon splnomocnený plnomocenstvom zo dňa 18.12.2012 (č.l. 31 spisu, plná moc je apostilovaná), neskôr žalobca predložil aj plnomocenstvo zo dňa 19.4.2012 (č.l. 1873-1885 spisu, žalobca v konečnom štádiu konania predložil plnú moc s apostilou). Po postúpení zabezpečenej pohľadávky na žalobcu došlo pod pol. v.z. 2324/13 (č.l. 1280 spisu) k výmazu záložného práva z katastra nehnuteľností na základe kvitancie žalobcu zo dňa 2.8.2013 podpísanej v zastúpení jeho riaditeľa p. Terryho (č.l. 20-21 spisu). Po výmaze záložného práva z listu vlastníctva č. XXXX boli sporné nehnuteľnosti prevedené zo spoločnosti GATEX (t.j. pôvodného záložcu, toho času aktuálneho vlastníka nehnuteľností) s právnymi účinkami vkladu ku dňu 24.9.2013 na spoločnosť Dojazd (č.l. 1315-1316 spisu), ktorá sporné nehnuteľnosti ihneď (zmluvou zo dňa 25.9.2013) previedla na žalovaného v I. rade s právnymi účinkami vkladu ku dňu 27.9.2013 (č.l. 1319-1323 spisu), pričom na nehnuteľnostiach bolo zriadené nové záložné právo v prospech spoločnosti K.S.I. Na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 3.12.2015, č.k. 57 Er 3306/2015-22, vykonal kataster nehnuteľností ďalšiu zmenu v osobe vlastníka k sporným nehnuteľnostiam, novým vlastníkom sa stala udelením príklepu na dražbe dňa 18.9.2015 spoločnosť Euro Personal Service (č.l. 1325 spisu), ktorá scudzila kúpnu zmluvou sporné nehnuteľnosti na René Arbica s právnymi účinkami vkladu ku dňu 31.5.2017 (č.l. 1335-1337 spisu), ktorý tieto previedol zámennou zmluvou na žalovaného v II. rade s právnymi účinkami vkladu ku dňu 22.6.2017 (č.l. 1338-1341 spisu). Žalovaný v II. rade následne previedol sporné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou na žalovaného v III. rade s právnymi účinkami vkladu ku dňu 27.3.2018 (č.l. 1342-1345 spisu). Ďalej uviedol, že vo vzťahu k žalobnému petitu, žalobca podal tzv. určovací žalobu podľa § 80 písm. c/ O.s.p. (úprava účinná do 30.6.2016) a podľa úpravy účinnej od 1.7.2016 podľa § 137 písm. c/ C.s.p., ktorá sa aplikuje s poukazom na § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka (pravdepodobne

Civilného sporového poriadku, poznámka odvolacieho súdu) aj v tomto konaní. Podľa oboch civilných kódexov je danosť naliehavého (kvalifikovaného) právneho záujmu *conditio sine qua non* procesnej prípustnosti takejto žaloby, ktorú súd skúma *ex offio* a je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností tých pomerov, ktoré sú ohrozené neistotou a teda nebezpečenstvom budúceho porušenia právnych povinností iným subjektom. Žalobca preukázal danosť naliehavého právneho záujmu na určenie existencie záložného práva, pretože nie je v súčasnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX (pričom toto vzniká s poukazom na § 151e ods. 2 Občianskeho zákonníka zápisom do katastra nehnuteľností) a podľa názoru žalobcu bolo vymazané v rozpore so zákonom. Existenciu záložného práva odmieta nielen aktuálny vlastník, ale i predchádzajúci vlastníci sporných nehnuteľností vrátane všetkých žalovaných a iných osôb zainteresovaných do sporu ďaleko presahujúceho predmet tohto konania. Medzi žalovanými v I., II., III. rade a žalobcom, ktorý sa považuje za vlastníka zabezpečenej pohľadávky (všetci žalovaní to namietajú), existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty, ktorý nemožno odstrániť inak než rozhodnutím súdu prostredníctvom určovacej žaloby. Dodal, že predmetom konania nie je otázka, či kataster postupoval alebo nepostupoval správne pri zápise vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam pred alebo po začatí tohto súdneho konania, uvedená otázka, aj napriek tomu že sa k nej strany vyčerpávajúcym spôsobom venovali vo svojej skutkovej i právnej argumentácii, nemá žiaden priamy súvis s meritom veci a v tomto súdnom konaní sa ňou ani nemožno zaoberať, nie je správnym súdom, ani nekoná v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Z uvedených dôvodov ani nepripustil dôkazy navrhnuté stranami, ktoré mali preukazovať nespôsobilosť listín vo vzťahu k zápisu zmien k sporným nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností. Žalobca vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii uviedol, že ju považuje i s poukazom na časté prevody sporných nehnuteľností za preukázanú a zotrval aj na existencii naliehavého právneho záujmu, pretože žiaden z orgánov, ani súd v rámci správneho súdnictva nemôže rozhodnúť o existencii záložného práva. Vykonal všetky kroky a procesné postupy, ktorými sa mohol domôcť svojho práva, využil všetky inštitúty zákona, rovnako informoval aj o možnom spáchaní trestného činu. Namietol započítanie zabezpečenej pohľadávky, keď oznámenie o započítaní malo byť doručované neštandardným spôsobom. Jediný argument, ktorý je namieste zväžiť, je existencia exekučnej dražby, o tejto nevedel a tak nemohol podať excidenčnú žalobu. Konanie žalovaného v I. rade smerujúce k exekučnej dražbe označil za účelové, čo nesvedčí v prospech jeho dobromyseľnosti. V spojení s personálnou prepojenosťou dotknutých osôb sa jedná o zneužitie práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Žalovaný v I. rade poukázal najmä na postúpenie zabezpečenej pohľadávky z banky za veľmi nápadne výhodných podmienok. Vo vzťahu k realizovanej exekučnej dražbe uviedol, že on sám sporné nehnuteľnosti nezaťažil, nerealizoval žiaden právny úkon smerujúci k ich zaťaženiu. Žalovaní v II., III. rade prisvedčili argumentácii žalovaného v I. rade a spochybnili nevedomosť žalobcu o dražbe s poukazom na priebeh takejto dražby v zmysle zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Žalobca dňa 21.6.2018 predložil plnomocenstvo na právne úkony v Slovenskej republike udelené v prospech p. Sisaka zo dňa 19.4.2012 a v tejto súvislosti namietol výsluch p. Sisaka zo dňa 9.6.2016, v ktorom mal tento vylúčiť existenciu tejto plnej moci, tento dôkaz považuje za neprípustný a za irelevantný, otázka obvineného mala byť sugestívna, odpoveď p. Sisaka poznačená časovým odstupom a neprítomnosťou žalobcu a jeho právneho zástupcu na tomto výsluchu. Zastáva právny názor, že s poukazom na všetky okolnosti konanie p. Sisaka akceptoval a aj bez existencie plnej moci zo dňa 19.4.2012 by došlo k jeho dodatočnému schváleniu právneho úkonu, čo okrem iného potvrdzuje už len samotné podanie žaloby (uplatnenie nárokov z postúpenej pohľadávky v tomto súdnom konaní, resp. v predchádzajúcich súdnych konaniach). K exekučnej dražbe dodal, že podľa jeho názoru (v reakcii na predbežný názor súdu prezentovaný na prvom pojednávaní) je otázka dobromyseľnosti nadobúdateľa v súvislosti s prechodom záložného práva irelevantná. Následne dobromyseľnosť žalovaných, resp. ktoréhokoľvek z nadobúdateľov sporných nehnuteľností počnúc vydražiteľom v exekučnej dražbe, namietol s poukazom na ich personálne prepojenie a záznamy o vedených súdnych sporoch vo verejne dostupných evidenciách katastra. Vo vzťahu k absentujúcej apostile na plnomocenstve zo dňa 19.4.2012 konštatoval, že táto nie je s poukazom na charakter zmluvy o postúpení pohľadávok (v ktorej nemusia byť overené podpisy) potrebná a doplnil, že by zabezpečil prítomnosť p. Sisaka, ktorý by potvrdil, že akceptuje postúpenie pohľadávky a je jej veriteľom. Žalovaní v I., II., III. rade s poukazom na obsah plnomocenstva zo dňa 19.4.2012 spochybnili jeho pravosť a vyjadrili presvedčenie, že s poukazom na zákaz navrátenia do pôvodného stavu v exekučnom konaní je prechod záložného práva v exekučnej dražbe vylúčený. Žalobca zotrval na svojej argumentácii a vo vzťahu k prechodu záložného práva v exekučnej dražbe poukázal na nutnosť rozlíšenia medzi záložným a vlastníckym právom, ktoré v prípade exekúcie na rozdiel od práva záložného zaniká, pričom vlastníčkovi svedčí na obranu inštitút excidenčnej

žaloby. Záložné právo na nehnuteľnostiach zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX nezaniklo žiadnym zo spôsobov predpokladaných zákonom, vytrvalo bez ohľadu na všetko, je legitímnym vlastníkom pohľadávky. Žalovaný v I. rade uviedol, že záložné právo k sporným nehnuteľnostiam zaniklo minimálne štyrmi spôsobmi, a to započítaním, potom podľa § 151ma ods. 3 a § 151md Občianskeho zákonníka, ako aj § 61 Exekučného poriadku. Žalovaní v II., III. rade dodali, že v rozhodnom čase kedy prebiehala exekučná dražba bol skutočne vedený súdny spor o určenie existencie záložného práva s tým, že samotný žalobca mal podľa ich názoru možnosti ako spochybníť dobromyseľnosť vydražiteľa v priebehu exekučnej dražby.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 137 písm. c/, § 185 ods. 1, ods. 2, § 191 ods. 1, § 205 C.s.p., § 151b ods. 1 veta prvá, § 151e ods. 2, § 151c ods. 3, § 151h ods. 1, § 151ma ods. 3 veta prvá, § 151md písm. f/ druhá časť vety, § 132 Občianskeho zákonníka, § 150 ods. 2, § 153 ods. 1 veta druhá Exekučného poriadku, účinný od 1.1.2015 do 22.12.2015, § 52 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom a dôvodil tým, že s poukazom na zánik záložného práva viaznuceho k sporným nehnuteľnostiam schválením príklepu, aj napriek tomu, že žalobca bol preukázateľne hmotnoprávnym nositeľom práva, nemohol žalobe vyhovieť. Uviedol, že vykonaným dokazovaním a zo zhodných tvrdení strán vyplynulo, že záložné právo k sporným nehnuteľnostiam bolo zriadené na základe zmluvy zo dňa 27.6.2008 a vzniklo zápisom do katastra nehnuteľností dňa 8.7.2008. V čase, keď bol vlastníkom zálohu ešte pôvodný záložca (GATEX) došlo k výmazu záložného práva z katastra nehnuteľností na základe kvitancie žalobcu ako vlastníka zabezpečenej pohľadávky, toto malo zaniknúť započítaním. Žalobca namietal, že k zániku zabezpečenej pohľadávky započítaním nedošlo, záložné právo nezaniklo ani iným spôsobom, stále trvá a výmaz záložného práva z katastra nehnuteľností označil za nezákonný z dôvodu, že kvitancia nebola vystavená oprávnenou osobou, pričom upriamil pozornosť na vzájomné prepojenie žalovaných v I., II., III. rade i ďalších osôb spätých s týmto prípadom, t.j. nielen vlastníkov sporných nehnuteľností (sporná nehnuteľnosť v priebehu konania opakovane, v relatívne krátkych časových intervaloch, menila vlastníka) ale i ostatných osôb rozličným spôsobom zapletených do skutkových okolností zisteného skutkového stavu, vrátane zamestnancov exekučného úradu, ktorý realizoval exekučnú dražbu sporných nehnuteľností. Žalobca okrem toho poukázal na to, že v čase exekučnej dražby bolo žalovanému v I. rade, ktorý vystupoval ako povinný, bolo neodkladným opatrením (podľa už neaktuálnej zákonnej úpravy predbežným opatrením) v tomto konaní zakázané s týmito nehnuteľnosťami nakladať a tak jeho uznanie dlhu notárskou zápisnicou, ktoré bolo dôvodom na začatie exekúcie, považuje za protiprávne a účelové. Žalovaní v I., II., III. rade oproti tomu zotrvali primárne na argumentácii, podľa ktorej zachovanie v katastri nezapísaného záložného práva po exekučnej dražbe nie je možné, spochybnili aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu z dôvodu, že p. Sisak nebol v mene žalobcu oprávnený podpísať zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 12.12.2012, takže mu táto pohľadávka ani nepatrí. Výmaz záložného práva z katastra nehnuteľností bol vecne správny, pretože zabezpečená pohľadávka skutočne zanikla započítaním oproti škode vzniknutej mimoriadnym zosplatnením úveru p. E. zo strany banky v rozpore s dohodnutými zmluvnými podmienkami. Žalovaní, najmä žalovaný v I. rade, v priebehu celého konania tvrdili, že okolnosti postúpenia pohľadávky na žalobcu malo v skutočnosti kriminálne pozadie, keď zodpovednou osobou za momentálny stav, kedy je poškodenou osobou v skutočnosti najmä žalovaný v I. rade, p. D. a p. E. (pôvodný dlžník), je p. Kočner. Prvoinštančný súd konštatoval, že žalobe nemožno vyhovieť z dôvodu, že sporné nehnuteľnosti boli vydražené v exekučnej dražbe, ktorej zákonnosť nebola relevantným spôsobom spochybnená a schválením príklepu uznesením Okresného súdu Bratislava II. v konaní vedenom pod sp.zn. 57 Er 3306/2015 sa stali vlastníctvom vydražiteľa (spoločnosť Euro Personal Service) bez zaťaženia záložným právom. Charakter exekučnej dražby podľa jeho názoru vylučuje prechod či prevod záložného práva, ak toto nebolo zapísané v katastri nehnuteľností bez ohľadu na to, či údaje zapísané na liste vlastníctva, v tomto prípade č. XXXX, korešpondovali s faktickým stavom alebo nie. V prípade sporného záložného práva nie je smerodajné, či toto pred udelením príklepu viazlo na sporných nehnuteľnostiach, alebo či už neexistovalo (t.j. zaniklo následkom započítania ako tvrdia žalovaní v I., II., III. rade) ale to, že vydražiteľ sporných nehnuteľností nadobudol k týmto vlastnícke právo rozhodnutím štátneho orgánu podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 150 ods. 2 Exekučného poriadku. Na takto vydražené nehnuteľnosti je nutné s poukazom na § 153 ods. 4 Exekučného poriadku aplikovať § 151h, § 151ma a § 151md Občianskeho zákonníka, ktorých výkladom vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu nemožno dospieť k inému záveru, než že záložné právo, ak aj v čase konania exekučnej dražby, fakticky existovalo, zaniklo momentom udelenia príklepu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II. pod sp.zn. 57 Er 3306/2015, t.j. ku dňu 18.9.2015. Ustanovenie § 151h ods. 1

Občianskeho zákonníka síce jasne určuje, že záložné právo v zásade pôsobí i voči nadobúdateľovi zálohu, ale odkazuje na osobitný zákon a ostatné ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne na § 151ma ods. 3 a § 151md písm. f/ Občianskeho zákonníka, pod ktoré je nutné subsumovať i v tomto konaní zistený skutkový stav. Osobitne je významným na prvom mieste spomenuté ustanovenie, podľa ktorého je zachovanie záložného práva, ktoré nebolo v čase exekučnej dražby registrované (zapísané v katastri nehnuteľností), vylúčené. Ak by aj žalobca bol fakticky prednostným záložným veriteľom, podľa kogentného citovaného zákonného ustanovenia Občianskeho zákonníka, je nemožné, aby toto jeho postavenie ostalo zachované za situácie, keď v čase konania exekučnej dražby nebolo registrované. Pri výkone exekučného záložného práva prednostného záložného veriteľa vydražiteľ nehnuteľnosti na dražbe nadobúda tieto do vlastníctva priamo zo zákona, bez tiarch, logickým dôsledkom čoho potom je aj to, že jeho vlastnícke právo nemôže byť proti tomuto zákonnému dôsledku dodatočne zaťažené. Je nesporné, že záložné právo, ak aj nezankulo zánikom pohľadávky (započítaním), muselo zaniknúť k momentu udelenia príklepu aj s poukazom na § 151md písm. f/ druhá časť vety Občianskeho zákonníka S poukazom na charakter exekučnej dražby a nadobudnutie vlastníctva vydražených nehnuteľností privilegovaným spôsobom (rozhodnutím štátneho orgánu) nemožno v civilnom konaní podľa § 137 písm. c/ C.s.p. bez ďalšieho skúmať dobromyseľnosť vydražiteľa. Ak by totiž civilný súd v takomto konaní dospel k záveru, že vydražiteľ nebol pri vynaložení náležitej starostlivosti dobromyseľný, že nadobudol sporné nehnuteľnosti nezaťažené záložným právom, musel by taktiež dospieť prejudiciálne k záveru, že v exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, resp. bolo vydané nezákonné rozhodnutie, čo je však v zmysle ústavnej zásady nezávislosti a neustrannosti súdov vylúčené. Táto otázka musí byť vyriešená v osobitnom súdnom konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., resp. by takýmto záveru súdu muselo predchádzať právoplatne ukončené trestné konanie svojim výsledkom vylučujúce dobromyseľnosť vydražiteľa. Doplnil, že podľa obsahu súdneho spisu, bol postup súdneho exekútora v tomto exekučnom konaní šetrený aj Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. 39927/2016/152 (č.l. 425, 426 a nasl. spisu), ktoré nezistilo namietané porušenie povinností exekútora pri výkone exekučnej činnosti. Len na základe tvrdení súkromných osôb v súdnom konaní je nemožné pri dodržaní zásady právnej istoty a idey spravodlivosti uzavrieť, že subjekt nevynaložil náležitú starostlivosť, ak sa spoliehal na výsledky exekučnej dražby a vychádzal zo schválenia príklepu exekučným súdom dôvodne predpokladajúc, že nadobúda sporné nehnuteľnosti bez zaťaženia. Vo vzťahu k ustanoveniu § 151md ods. 1 písm. f/ Občianskeho zákonníka konštatoval, že jeho výklad (prezentovaný i v niektorých publikáciách), podľa ktorého ho nemožno aplikovať na nehnuteľnosti, považuje za nesprávny nielen s poukazom na § 153 ods. 4 Exekučného poriadku, ktorý odkazuje na celý obsah § 151md Občianskeho zákonníka, ale i s poukazom na samotné znenie tohto paragrafu, keď v tomto zákonodarcu nevyklúčil možnosť zániku záložného práva evidovaného v osobitnom registri, hoci tak učinil v ustanoveniach o prevode a prechode záložného práva (§ 151h ods. 4 Občianskeho zákonníka). Zákonodarcu zjavne pri úprave prechodu a prevodu záložného práva striktno rozlíšil a osobitne upravil situáciu ohľadom záložných práv registrovaných v osobitnom registri, v prípade zániku záložných práv tak už neučinil a tak nie je vylúčený zánik záložného práva z dôvodu jeho prevodu na nadobúdateľa dobromyseľného v tom, že nadobúda vec zálohom nezaťaženu. Stranami skloňovanú zásadu zákazu restitutio in integrum, tohto času v Exekučnom poriadku už absentujúcu, na exekučnú dražbu nemožno podľa jeho názoru s poukazom na aktuálny vývoj práva vzťahovať, pretože charakter takejto dražby nevystihuje prioritácia ochrany dobromyseľnosti vydražiteľa, ale dôvera v zákonnosť rozhodnutí štátneho orgánu ako nositeľa verejnej moci. Je nutné si uvedomiť zásadný rozdiel medzi dobrovoľnou dražbou podľa zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a exekučnou dražbou, ktorá de lege podlieha schváleniu súdom a jej výsledkom je nadobudnutie vlastníckeho práva schválením príklepu, t.j. rozhodnutím súdu. Aktuálna judikatúra ukladá súdom v prípade dobrovoľných dražieb povinnosť skúmať osobitné okolnosti prípadu za účelom spravodlivého vyhodnotenia stretu dvoch rovnocenných práv - ochrany pôvodného vlastníka oproti ochrane vlastníctva dobromyseľného nadobúdateľa so snahou zachovať maximum z oboch dotknutých práv. Štandardizácia takého postupu však v prípade exekučnej dražby nemá zákonné opodstatnenie. Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 6.8.2018, č.k. 15 Co 160/2018-1217, ktoré bolo vydané v tomto konaní, ktorým zamietol návrh na vydanie neodkladného opatrenia disponovať spornými nehnuteľnosťami, dokonca prezentoval striktnú predstavu o originárnom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva, keď konštatoval, že bolo potrebné sa stotožniť s tvrdením žalovaného v III. rade v jeho odvolaní o tom, že nadobudnutie nehnuteľností príklepom na dražbe predstavuje originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Ustanovenia Exekučného poriadku účinného v čase vykonania exekučnej dražby sú špeciálnymi ustanoveniami (lex specialis) o nadobudnutí vlastníckeho práva vo vzťahu k § 132 Občianskeho zákonníka. Na vydražiteľa teda neprešlo záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam tak ako to

má na mysli ustanovenie § 151h Občianskeho zákonníka. K nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.11.2008, č.k. II. ÚS 289/08-32, na ktorý poukazovali strany sporu uviedol, že bol stranami vyložený protichodným spôsobom a po jeho dôkladnom oboznámení uviedol, že právny názor v ňom vyjadrený korešponduje s jeho záverom o dôsledkoch exekučnej dražby. Ústavný súd v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že „v prípade, ak exekučné konanie prebehne v súlade s účinnou právnou úpravou, t.j. ak exekučný súd, ako aj exekučným súdom poverený súdny exekútor pri nútenom výkone súdneho alebo iného rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí vychádzajú z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto jej práva včas (pred predajom nehnuteľnosti) podaním vylučovacej žaloby, nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol k okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník.“ K pripomienke žalobcu, že je nutné rozlišovať určenie vlastníckeho práva a určenie záložného práva skonštatoval, že je naopak nutné si uvedomiť, že vlastnícke právo je oveľa silnejším právom k predmetu exekúcie než je právo záložné a preto nie je možné prisvedčiť právnomu názoru, že záložnému právu by malo prislúchať privilegované postavenie. Ústavný súd taktiež uviedol, že „pôvodný vlastník alebo iná osoba disponujúca silnejším právom k predmetu exekúcie ako je právo povinného z exekúcie, ktorá sa síce včas (pred predajom exekuvanej nehnuteľnosti) nedovolala ochrany svojho vlastníckeho práva, či už z dôvodu jej nevedomosti o prebiehajúcom exekučnom konaní, alebo z jej nevedomosti o existencii právnych prostriedkov (vylučovacia žaloba), ktoré jej na ochranu jej práva (silnejšieho od práva povinného v exekúcii) poskytuje právny poriadok, má možnosť domáhať sa ochrany tohto práva (v prípade jeho preukázania) aj po vykonaní exekúcie a z titulu „práva silnejšieho“ k vydraženej veci sa môže od oprávneného v exekúcii domáhať vydania výťažku z predaja tejto veci ako náhrady za odňatie jej práva k vydraženej veci. Táto osoba sa však nemôže domôcť samotného vydania exekuvanej veci od vydražiteľa, ktorý sa stal jej vlastníkom zákonným spôsobom, navyše odobreným rozhodnutím štátu (schválenie udelenia príklepu), ktorý sa spomedzi spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva upravených v § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> považuje za „privilegovaný“ (prioritný) spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, majúci prednosť pred vlastníckym právom nadobudnutým iným, zákonom predvídaným spôsobom. Navyše v prípade, ak sa osoba so silnejším právom k exekuvanej veci k právu povinného z exekúcie nemohla domôcť ochrany svojho práva pred predajom (vydražením) tejto veci v dôsledku nesprávneho postupu exekučného súdu alebo súdneho exekútora, môže sa domáhať proti týmto subjektom náhrady škody podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona, prípadne žalobou podľa zákona č. 514/2003 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>> o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.“ Z uvedeného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky nepochybne vyplýva, že nadobudnutie práva formou exekučnej dražby je privilegovaným spôsobom a neexistuje možnosť úspešnosti určovacej žaloby k vydraženej veci, resp. spätné vydanie veci alebo práva, keď odkazoval na iné možnosti ochrany práva, v tomto prípade až sekundárne nástroje a možnosti poškodenej osoby domôcť sa náhrady škody. Nemožno prisvedčiť procesnému útoku žalobcu vychádzajúcemu z citovaného nálezu, nakoľko tento tvrdí, že „dobromyseľnosť nadobudnutia je esenciálnou podmienkou prípadnej originárnosti nadobudnutia vlastníckeho práva príklepom na exekučnej dražbe a je nevyhnutné dobromyseľnosť nadobúdateľa skúmať“, pretože gramatický i právny výklad nálezu bol jednoznačný a pojem dobromyseľnosť bol použitý len vo význame dobrej viery k pravdivosti údajov zapísaných v katastri nehnuteľností. Okrem toho si argumentačne žalobca v tomto smere i odporoval, keď vzápätí v podaní doručenom súdu dňa 21.6.2018 uviedol, že „podľa právneho názoru žalobcu je otázka dobromyseľnosti nadobúdateľa v súvislosti s prechodom záložného práva irelevantná“. Ustálil tak právny názor, že za zisteného skutkového stavu záložné právo žalobcu, ak aj fakticky existovalo v čase exekučnej dražby, najneskôr momentom udelenia príklepu zaniklo, z dôvodu ktorého žaloba nemôže byť úspešná bez ohľadu na ostatné sporné okolnosti prípadu, t.j. či k výmazu záložného práva z listu vlastníctva č. XXXX. došlo nezákonným spôsobom, či žalovaní v I., II., III. rade a ostatné dotknuté subjekty konali spoločne a účelovo, či boli všetky predchádzajúce prevody sporných nehnuteľností platné a účinné alebo či zabezpečená pohľadávka zanikla alebo nie. Pokiaľ sa jedná o namietanú nezákonnosť výmazu záložného práva, resp. poukazovanie na nespôsobilosť kvitancie na základe ktorej bol tento výmaz realizovaný, podotkol, že akýkoľvek záver o tejto otázke by nemohol mať žiaden dopad na konečné

rozhodnutie vo veci, výmaz záložného práva z katastra nehnuteľnosti nemá s poukazom na možnosti zániku záložného práva vymedzené v ustanovení § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka žiadne konštitutívne účinky. S poukazom na hospodárnosť konania z vyššie uvedených dôvodov nepripustil ani žalobcom navrhované rozsiahle dokazovanie vo vzťahu k preukázaniu vzájomného pomeru žalovaných v I., II., III. rade a iných týmto sporom dotknutých osôb (najmä dôkazy navrhnuté na č.l. 1654-1656 spisu, vrátane dôkazov ktoré mali preukazovať neplatnosť prechádzajúcich prevodov sporných nehnuteľností), pretože akékoľvek výsledky dokazovania v tomto smere by totiž nemohli zvrátiť právny záver súdu o merite veci. Z tohto dôvodu taktiež ani osobitne nevyhodnocoval dôkazy žalobcu založené v spise na č.l. 1657-1750. Rozhodnutie vo veci samej by s poukazom na dôsledky exekučnej dražby nemohlo zvrátiť ani dokazovanie vo vzťahu k otázke premlčania či zániku zabezpečenej pohľadávky započítaním, a preto osobitne nevyhodnocoval ani dôkazy vzťahujúce sa k tejto právnej otázke a nepripustil ďalšie vykonanie dokazovania. Žiadosť žalobcu o preskúmanie katastrálneho spisu s poukazom na ustálenie okruhu žalovaných z totožných dôvodov nepripustil a dodal, že ustálenie okruhu strán je vecou žalobcu a vyjadrením jeho dispozičného práva, túto otázku nemožno riešiť v rámci dokazovania v súdnom konaní. Neposudzoval osobitne ani dôkazy navrhnuté žalobcom, a to obsah súdnych spisov Okresného súdu Bratislava I. (sp.zn. 4 C 234/2012, sp.zn. 15 C 215/2014), pretože by nemali žiaden vplyv na meritum veci (oboznámil sa s nimi). K návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 4 C 234/2012 uviedol, že o tomto návrhu bolo právoplatne rozhodnuté, návrh bol zamietnutý uznesením č.k. 10 C 222/2014-242. K ďalšej argumentácii sporových strán ohľadne kriminalizovania konania proti strany opätovne dôvodil, že v civilnom konaní je s poukazom na § 193 C.s.p. vylúčené vyhodnocovať, či došlo alebo nedošlo k spáchaniu trestného činu, uvedené prináleží výlučne trestným súdom, a preto sa nezaoberal množstvom teórií, ktoré predostreli v tomto konaní obe strany za účelom vysvetlenia skutočného pozadia vzniku zabezpečenej pohľadávky a záložného práva, jeho výmazu a realizácie iných právnych úkonov. V tejto súvislosti dal do pozornosti ústavnoprávnu zásadu prezumpcie neviny vymedzenú v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorú nemožno žiadnym spôsobom prelomiť a je preto neprípustné, aby sa zaoberal dôkazmi, ktoré by mohli byť relevantné v trestnom konaní, resp. aby akýmkoľvek spôsobom ovplyvňovali médiá, či verejnú mienku. Z uvedených dôvodov takéto dôkazy nepripustil (napríklad nahrávka M. Kočnera s vyhrážkami p. D., novinové články ohľadom aktivít žalobcu a jeho prepojení s M. Kočnerom, novinové články ohľadom káuz M. Kočnera) a kriminalizujúce tvrdenia strán žiadnym spôsobom nevyhodnocoval. Zvažoval pripojenie trestných spisov za účelom zistenia, či by s ohľadom na ich predmet nebolo nutné prerušiť konanie, nakoniec tento postup nezvolil, pretože ani jedna zo strán nepoukázala na trestné konanie (ani v priebehu konania nezistil, že by prebiehalo takéto konanie), ktorého výsledky by mohli ovplyvniť rozhodnutie vo veci. Ako už uviedol, výmaz záložného práva nemá žiaden priamy dopad na meritum veci a preto by pripojenie trestného spisu Okresného súdu Bratislava I. sp.zn. 9 T 49 2017, ktorého predmetom má byť trestné stíhanie za sfaľšovanie kvitancie, bolo nadbytočné. Z rovnakých dôvodov nepripojil trestný spis vedený Krajským riaditeľstvom PZ v Bratislave, odbor Kriminálnej polície, 2. oddelenie vyšetrovania, č. ČVS: KRP-XXX/X-VYS-BA-XXXX, ktorý navrhol pripojiť žalovaný v I. rade. Konštatoval, že smerodajnou v tomto konaní je právoplatnosť a vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 3.12.2015, č.k. 57 Er 3306/2015-22, o schválení príklepu, ktorého zákonnosť nebola doteraz žiadnym hodnoverným spôsobom spochybnená. Námitku žalobcu, podľa ktorej exekučná dražba zavinením žalovaného v I. rade prebehla aj napriek platnému predbežnému opatreniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.1.2015, č.k. 9 Co 10/2015-119, nemohol s poukazom na § 193 C.s.p. vyhodnocovať v tomto konaní, pretože ak by žalovaný v I. rade skutočne porušil toto predbežné opatrenie, jeho konanie by eventuálne mohlo napíňať znaky skutkovej podstaty trestného činu. Tento súd nie je oprávnený skúmať priebeh právoplatne ukončeného exekučného konania voči žalovanému v I. rade, je povinný vychádzať len z jeho výsledkov. Aj napriek záveru o nemožnosti prechodu záložného práva v exekučnej dražbe však osobitne vyhodnocoval aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, ktorú považoval v pôvodnom konaní za smerodajnú, pretože práve od otázky, či žalobca je alebo nie je hmotnoprávnym nositeľom práva sa odvíjal ďalší jeho postup, keď následne potom ako ustálil, že aktívna vecná legitímácia žalobcu je daná, vylúčil z dôvodu hospodárnosti konania určovací žalobu vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX (neboli predmetom exekučnej dražby a tak sa na ne nevzťahuje právny režim ako v prípade sporných nehnuteľností) na osobitné konanie. Aktívna vecná legitímácia žalobcu bola v priebehu celého konania zo strany všetkých žalovaných spochybňovaná s poukazom na nedostatočné osvedčenie jeho existencie a absenciu oprávnenia p. Sisaka konať v mene žalobcu v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 12.12.2012. Žalovaní v I., II., III. rade de facto tvrdili, že ak aj žalobca existuje v zmysle príslušných právnych predpisov, zabezpečená pohľadávka na neho nemohla prejsť z dôvodu

absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu, pretože p. Sisak bol na takýto právny úkon oprávnený až udelením plnomocenstva dňa 18.12.2012, t.j. až šesť dní po deklarovanom postúpení pohľadávky. Plnú moc zo dňa 19.4.2012, ktorú žalobca predložil až po štyroch rokoch po začatí tohto konania, žalovaní v I., II., III. rade neakceptovali, mali za to že je falošná s poukazom na fakt, že apostila k nej priložená overujúca osvedčenie podpisu nespĺňa normy medzinárodného práva. V tejto súvislosti zdôraznil, že s poukazom skutočnosť, že štát registrovaného sídla žalobcu, St. Kits and Nevis je signatárom Haagskeho dohovoru, preskúmaval len tie verejné listiny, ktoré boli opatrené apostilou spĺňajúcou požiadavky podľa predmetného dohovoru. Procesná subjektivita žalobcu bola hodnoverne preukázaná osvedčením o stave spoločnosti zo dňa 8.1.2013 (č.l. 1045-1048 spisu), z ktorého vyplynulo, že bol ako právnická osoba založený a registrovaný dňa 12.4.2012 ako medzinárodná obchodná spoločnosť v súlade s Vyhláškou o obchodných spoločnostiach ostrova Nevis z roku 1984. Originál tejto listiny bol predložený na pojednávaní konanom dňa 11.7.2018, vyhotovil fotografie tohto dokumentu a založil ich do spisu (č.l. 1252 a nasl. spisu). K námietke žalovaných v I., II., III. rade, že tento dokument nie je vystavený verejným orgánom uviedol, že po zistení cudzieho práva v zmysle § 185 ods. 3 C.s.p. dospel k záveru, že aj keď je tento dokument vystavený p. Terryom ako generálnym riaditeľom spoločnosti Dixcart Management Nevis Limited, možno ho s poukazom na (apostilovanú) osvedčovaciu doložku notára, podľa ktorej p. Terry túto listinu vyhotovil ako úradný dokument, považovať za verejnú listinu v intenciách § 52 zákona č. 97/1963 Zb. Z Vyhlášky o obchodných spoločnostiach ostrova Nevis z roku 1984 v znení neskorších predpisov (prístupná na <http://www.intrust.com/Business_Corporation_Ordinance.pdf>), na základe ktorej bol žalobca založený, ako aj tohto času platnej vyhlášky z roku 2017 (The Nevis Limited Liability Company Ordinance, 2017, prístupná na stránke <https://tridenttrust.com/media/3300/nevis-llc-ordinance.pdf>), zistil, že spoločnosť Dixcart Management Nevis Limited je tzv. registračným agentom žalobcu licencovaným Ministerstvom financií (podľa novej vyhlášky bol za týmto účelom zriadený osobitný úrad - Nevis Island Administration), ktorý je ako jediný oprávnený vydávať potvrdenie o registrovaných údajoch spoločnosti. Obchodné spoločnosti ostrova Nevis sú povinné mať registrovaného takéhoto agenta po celý čas pôsobenia na trhu, sídlieť v registrovanom sídle agenta, pričom tento plní vyhláškou vymedzené úlohy, vrátane niektorých úloh delegovaných verejným Registrom spoločností (časť III vyhlášky). Zoznam štátom licencovaných spoločností, ktoré sú oprávnené vykonávať úlohy v zmysle vyhlášky, sú zverejnené na oficiálnej stránke úradu Nevis Island Administration (<https://nia.gov.kn/?option=com_contact&view=contact&id=118>) pod finančnými službami/ Financial Services (<<https://www.nevisfsrc.com/>>), v zozname regulovaných subjektov/Regulated Entities-registrační agenti/Registered Agent (<<https://www.nevisfsrc.com/regulated-entities/#registered-agents>>). V oficiálnom zozname sa skutočne nachádza i spoločnosť Dixcart Management Nevis Limited. Oprávnenia registračných agentov vymedzuje aj zákon ostrova Nevis č. 51/2011 o finančných službách (Financial Services Regulations, prístupný na stránke <https://www.nevisfsrc.com/themencode-pdf-viewersc/?tnc_pvwf=ZmlsZT0vd3AtY29udGVudC91cGxvYWRzLzlwMTgvMTIvc3JvLTUxLW9mLTIwMTEucGRmJnNldHRpbmdzP>) ktorý v sekcii C, par. 171 oprávňuje registračných agentov na fiduciárne služby, medzi ktoré zahŕňa okrem správy trustov aj založenie a registráciu spoločností. V uvedenej súvislosti sú na mieste aj úvahy o otázke, či p. Terry nebol v zmysle nevískych zákonov oprávnený vydať v mene žalobcu kvitanciu a či celý prejednávany spor nie je v skutočnosti sporom medzi vedením spoločnosti a jej registračným agentom. Existenciu spoločnosti žalobca opakovanne preukazoval aj v záverečných štádiách konania Osvedčením o zápise žalobcu do Obchodného registra zo dňa 12.11.2018 (č.l. 1766-1769 spisu, originál predložený na pojednávaní, č.l. 1906-1912 spisu), Osvedčením o dobrom stave spoločnosti zo dňa 12.11.2018 (č.l. 1770-1773 spisu, originál predložený na poslednom pojednávaní, č.l. 1899-1905 spisu), Správou Ministerstva financií zo dňa 26.11.2018 preukazujúcou, že od 12.4.2012 až do 26.11.2018 je registračným agentom žalobcu Dixcart Management Nevis Limited (č.l. 1814 spisu, originál predložený aj na poslednom pojednávaní č.l. 1892-1898 spisu). Preto nie je dôvod pochybovať o procesnej subjektivite žalobcu, nakoľko už len osvedčenie o stave spoločnosti zo dňa 8.1.2013 možno považovať za dostatočný dôkaz jeho existencie, pretože toto vyhotovil štátom licencovaný registračný agent, spoločnosť Dixcart Management Nevis Limited, v mene ktorého bol oprávnený konať p. Terry, čo potvrdil notár osvedčovacou doložkou, ktorá bola riadne apostilovaná. Doplnil, že samotný Register spoločností ostrova Nevis nevydáva výpisy z Obchodného registra tak ako je zaužívané v úniových štátoch vrátane Slovenskej republiky, ale len osvedčenia o dobrom postavení spoločnosti na základe žiadosti agenta (časť XV vyhlášky, bod 128, nová vyhláška - časť IV, bod. 26). Tieto osvedčenia obsahujú len nasledovné údaje: registrované meno spoločnosti, údaj že spoločnosť zaplatila všetky poplatky podľa vyhlášky a údaj o tom, že spoločnosť neporušuje žiadne ustanovenia vyhlášky a nie je v procese likvidácie/zrušenia. Register spoločností teda nie je verejným registrom ako v Slovenskej republike, v zmysle zákona poskytuje verejnosti len minimálny rozsah základných informácií o spoločnostiach,

t.j. adresu registrovaného agenta, jeho sídla a zakladateľskú zmluvu spoločnosti, neposkytuje údaje o štatutároch spoločnosti. Nie je možné spravodlivo od žalobcu vyžadovať výpis z obchodného registra vo forme bežnej v úniových pomeroch, ak tento nedokáže zo zákonných dôvodov objektívne zabezpečiť. Bolo by v rozpore s medzinárodným právom, ak by neakceptoval listinu notárom osvedčenú ako úradný dokument a apostilovanú v súlade s Haagskym dohovorom. Taktiež p. Sisak ako splnomocnený zástupca žalobcu bol oprávnený podať predmetnú žalobu, pretože na tento úkon bol riadne poverený na základe plnomocenstva zo dňa 1.1.2014, udeleného na tri roky (bod 3 plnomocenstva, č.l. 40 a nasl. Spisu). Námietku žalovaných v I., II., III. rade, podľa ktorej žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný z dôvodu, že zabezpečenú pohľadávku s poukazom na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky nemohol nadobudnúť, vyhodnotil ako irelevantnú, pretože síce prisvedčil argumentácii žalovaného v I. rade, podľa ktorej je predloženie plnej moci v prospech p. Sisaka zo dňa 19.4.2012 až po štyroch rokoch konania neštandardné a vzbudzuje pochybnosti o pravosti listiny, ale s poukazom na predloženie tejto listiny v zákonom požadovanej forme v zmysle § 205 C.s.p. v spojení s § 52 zákona č. 97/1963 Zb., túto nemal dôvod neakceptovať. Procesný útok žalobcu skutočne vyznel perfídne, keď počas celého priebehu konania aj napriek upozorneniam žalovaného v I. rade, že k postúpeniu pohľadávky (12.12.2012) došlo ešte pred udelením plnej moci (18.12.2012), plnú moc zo dňa 19.4.2012 nepredložil a urobil tak až v poslednom štádiu konania, čo korešpondovalo s podozreniami žalovaného v I. rade, že táto plná moc v skutočnosti neexistovala, aj s poukazom na výsluch p. Sisaka zo dňa 9.6.2016 v trestnom konaní (č.l. 553 spisu), v ktorom de facto potvrdil že žiadna iná plná moc vynímajúc tie zo dňa 18.12.2012 (č.l.2014 spisu) mu udelená nebola (ide o nepriamy dôkaz, a preto nemožno tento vyhodnocovať v intenciách námietok žalobcu ohľadom jeho hodnovernosti). Túto osobu navrhol žalobca za účelom objasnenia skutkových okolností aj vypočuť, avšak ani raz nezabezpečil jeho účasť na pojednávaní, čo neraz avizoval. Keď žalobca v konečnom štádiu konania predložil plnomocenstvo v prospech p. Sisaka zo dňa 19.4.2012, toto bolo opatrené verejnou listinou - doložkou notára osvedčujúcou skutočnosť, že plnomocenstvo dňa 19.4.2012 skutočne podpísal p. Karrer, ktorý bol podľa osvedčenia o stave spoločnosti zo dňa 8.1.2013 (č.l. 1251-1257 spisu, žalobca predložil na pojednávaní konanom dňa 11.7.2018 aj originál), v tento deň oprávnený konať v mene žalobcu. Z dôvodu osvedčenia podpisu p. Karrera k rozhodnému dátumu vyhodnotil túto plnú moc ako vierohodnú a ustálil, že žalobca ňou preukázal, že ku dňu postúpenia pohľadávky (12.12.2012) p. Sisak disponoval oprávnením uzavrieť takúto zmluvu. Námietku žalovaného v I. rade, podľa ktorej apostila priložená k plnej moci je v rozpore s čl. 3 Haagskeho dohovoru vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko apostila overuje osvedčovaciu doložku, ktorá bola vydaná v Andorre a nie samotnú zmluvu o postúpení pohľadávky vyhotovenú na ostrove Nevis, pretože táto na rozdiel od osvedčovacej doložky nie je sama o sebe verejnou listinou. Taktiež námietka žalovaného v I. rade, podľa ktorej overenie podpisu trpí vadami, sa v konaní nepreukázala (uvedené by ani nemohlo zvrátiť dokumentu priznaný účinok verejnej listiny, preto nepripustil ani vykonanie dôkazu navrhnutého žalovaným v I. rade, overenie existencie p. Sisaka), prisvedčil argumentácii žalobcu, podľa ktorej je emailová komunikácia p. Jánošíka (č.l. 1166 a nasl. spisu) s notárom Rodrigezom Minanom žalovaným v I. rade dezinterpretovaná v rozpore s jej anglickým znením i priloženým prekladom. P. Jánošík sa v emailovej správe informoval ohľadom sporného overenia podpisu a p. Minana mu jasne uviedol, že tento notársky úkon urobil notár, ktorý stále vykonáva v Andorre prax a jeho záznamy nie sú evidované Komorou notárov. Z komunikácie skutočne nie je možné žiadnym spôsobom vyvodit', že by bolo notárske overenie na plnomocenstve zo dňa 19.4.2012 nezákonné, falošné alebo že by nespĺňalo zákonom predpísané náležitosti. Žalobca nakoniec predložil aj čestné vyhlásenie p. Karrera že toto plnomocenstvo k uvedenému dátumu skutočne podpísal (č.l. 1568 a nasl. spisu). Na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že žalobca sa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 12.12.2012 stal novým vlastníkom zabezpečenej pohľadávky, takže je hmotnoprávnym nositeľom práva a osobou aktívne vecne legitimovanou v spore. V predmetnej zmluve bola zabezpečená pohľadávka označená v čl. 2 nesprávnym číslom zmluvy (je označená zmluva č. 3878/2008 namiesto zmluvy č. 3782/2008), uvedené však žiadna zo strán nenamietala a tak vyhodnotil, že s poukazom na jej ďalšiu špecifikáciu v zmluve (najmä označenia dodatkov zmluvy o úvere dátumami ich uzavretia, označenie zmluvy na základe ktorej postupca pohľadávku nadobudol), je nepochybné, že predmetom postúpenia bola skutočne zabezpečená pohľadávka. Upozornil strany na nesprávnu právnu argumentáciu vo vzťahu k prípadnej ratihabícii právneho úkonu p. Sisaka zo dňa 12.12.2012, ak by tento nebol oprávnený zmluvu uzavrieť, v zmysle § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k dodatočnému schváleniu nie je smerodajné konanie p. Sisaka, p. Mojžišovej, či iných osôb, ale samotného žalobcu, resp. jeho štatutárov, práve títo by museli vykonať také právne úkony, z ktorých by bolo možné usudzovať, že sa k zabezpečenej pohľadávke správajú ako k vlastnej. Preto osobitne nevyhodnocoval ani argumentáciu žalobcu v podaní doručenom súdu dňa 21.6.2018,

ktorý vo vzťahu k uvedenej problematike s odkazom na českú judikatúru poukazoval na konanie p. Sisaka, či skutočnosť, že sa nevyžaduje zachovanie písomnej formy dodatočného schválenia (čo je podľa jeho názoru nepochybné a nie je to nutné dokazovať). Nie sú správne ani úvahy žalovaného v I. rade o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 12.12.2012, nakoľko ak by p. Sisak nebol na jej uzavretie splnomocnený a žalobca by dodatočne tento právny úkon neschválil, p. Sisak by bol z tejto zmluvy zviazaný sám (uvedené vyplýva zo zákona, osobitne nevyhodnocoval českú judikatúru na ktorú sa odvolával žalobca na poslednom pojednávaní poukazujúc na nesprávne úvahy žalovaného v I. rade.) Dodal, že úvahy o neplatnosti tohto právneho úkonu by boli namieste len v prípade, ak by overenie podpisu na plnomocenstve bolo zákonnou náležitosťou, čo však v tomto spore nemožno aplikovať. Bol povinný v tomto konaní vyhodnocovať plnomocenstvo vo vzťahu k právnomu úkonu, na ktorý sa malo použiť, t.j. na uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky, na ktorej podpisy nemusia byť osvedčené, keď je pritom bez právneho významu, že plnomocenstvo splnomocňovalo p. Sisaka aj na úkony, ktoré si toto osvedčenie vyžadovali. Záverom poukázal na aktuálny nálež Ústavného súdu (pravdepodobne Slovenskej republiky, poznámka odvolacieho súdu) zo dňa 8.3.2017, sp.zn. I. ÚS 726/2016, v ktorom odmietol ideu chápania exekučného konania ako prostriedku originárneho nadobudnutia vlastníckeho práva, pretože takýto právny názor je v demokratickom a právnom štáte neprípustný. V uvedenom prípade však posudzoval prípad, kedy bol subjekt svojho vlastníckeho práva zbavený konaním, ktorý bol právoplatným rozsudkom v trestnom konaní vyhodnotený ako zločin. V tomto konaní nedetekoval okolnosti, ktoré by nasvedčovali záveru, že by uznesenie o schválení príklepu bolo výsledkom podvodného konania žalovaných v I., II., III. rade, či iných dotknutých osôb, konanie žalovaného v I. rade, ktoré vyústilo do exekučnej dražby (spísanie zápisnice o uznaní dlhu), nie je podľa jeho vedomostí predmetom trestného konania, pričom právny záver o neexistencii protiprávneho konania v tomto smere prezentoval aj Krajský súd v Bratislave v tomto konaní v uznesení zo dňa 15.11.2016, č.k. 8 Co 410/2016-433, ktorým potvrdil uznesenie č.k. 10 C 222/2014-283. Zákonnosť exekučného konania nebola doteraz spochybnená žiadnym adekvátnym nástrojom ochrany práva, pokiaľ sa jedná o trestné oznámenie na p. Jánošíka ohľadom falšovania kvitancie, výsledok tohto konania (ak by bolo preukázané spáchanie trestného činu) by nebolo dôvodom na navrátenie vlastníctva (výmaz záložného práva nespôsobil jeho zánik), mohlo by odôvodniť nárok poškodených na náhradu škody, keď exekučný súd vychádzal z údajov z listu vlastníctva č. XXXX, kde záložné právo následkom jeho neoprávneného výmazu (ak by tak bolo preukázané v trestnom konaní), nefigurovalo. Uvedené trestné stíhanie, akýkoľvek by bol jeho výsledok, by nemohlo byť podkladom pre záver o nedobromyseľnosti vydražiteľa. Rozhodnutie súdu, ak posudzuje nadobudnutie vlastníckeho práva štátnym orgánom, nemôže byť založené na nepreukázaných dohadoch súkromných osôb o vzájomnom personálnom prepojení dotknutých subjektov (či už v rámci obchodného alebo osobného styku). Záver súdu o nedobromyseľnosti vydražiteľa v exekučnej dražbe by musel vychádzať zo spoľahlivého zistenia nezákonnosti rozhodnutia štátneho orgánu alebo poškodenia žalobcu trestným činom. Okrem toho nemožno zabúdať na to, že predmetom tohto konania je slabšie právo k predmetu exekúcie (k sporným nehnuteľnostiam) než je právo vlastnícke, pričom prechod takéhoto práva, ak nie je registrované, priamo vylučuje § 151ma ods. 3 Občianskeho zákonníka. Nemožno opomenúť ani fakt, že priebeh exekučnej dražby je zo zákona zverejňovaný, je evidovaný v katastri nehnuteľností, z dôvodu ktorého neuveril tvrdeniam žalobcu o nevedomosti o tomto konaní, najmä ak sa preukázateľne (podnetom na prokuratúru, správnu žalobou, podnetmi na kataster) pokúšal zvrátiť právny stav, ktorý nastal po výmaze záložného práva k sporným nehnuteľnostiam z listu vlastníctva č. XXXX. Je jeho výlučným právom právne posúdiť zistený skutkový stav, pretože je to práve súd, ktorý v konaní o podanej žalobe verifikuje tvrdené skutkové okolnosti a právne ich kvalifikuje. Z týchto dôvodov nemá povinnosť podrobne vysporiadať sa s každým právnym argumentom strany, keď táto subsumovala skutkový stav (či už zistený alebo ňou prezentovaný) pod nesprávne ustanovenia zákona. Takýto postup by bol v rozpore so zásadou hospodárnosti konania a poskytoval by stranám obrovský priestor na nedôvodné predlžovanie konania, preto sa v tomto rozsudku vysporiadal len s najvýraznejšou a najrelevantnejšou právnou argumentáciou strán a nepripustil vykonanie dôkazov, ktoré by len zbytočne predlžovali konanie a nemali by žiaden dopad na meritum veci. Smerodajným v tomto konaní je schválenie udeleného príklepu v exekučnej dražbe súdom, pričom účinky tohto uznesenia nemôže zvrátiť prepojenie dotknutých osôb, neplatnosť predchádzajúcich alebo následných prevodov, či by už postup žalovaných v I., II., III. rade a dotknutých osôb posúdil ako neštandardný alebo nie. V odôvodnení sa taktiež vysporiadal s otázkou prípadného vplyvu trestných konaní na tento spor.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a žalovaným v I., II., III. rade priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže mali 100 % úspech vo veci.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, c/, e/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Namietol, že nikde v odôvodnení napadnutého rozsudku výslovne nie je uvedené, resp. neustálené, na základe ktorého konkrétneho zákonného ustanovenia malo, muselo ku dňu udelenia príklepu dôjsť k zániku sporného záložného práva, ak by toto v čase exekučnej dražby existovalo. Súd prvej inštancie vôbec neidentifikoval, ktorá z ním zistených skutočností musela byť podľa jeho názoru právnym dôvodom zániku sporného záložného práva najneskôr ku dňu udelenia príklepu. Podľa ustanovenia § 151ma ods. 3, § 151md ods. 1 písm. f/ Občianskeho zákonníka v platnom znení nie je právnym dôvodom zániku záložného práva udelenie príklepu ani jeho schválenie súdom. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemôže pre uvedený nedostatok vyhovovať požiadavkám na spravodlivý proces. Aby súd mohol abstrahovať odskúmania toho, či sporné záložné právo nezaniklo v čase pred exekučnou dražbou, musel mať ustálený právny záver o tom, ktorá zo zistených rozhodujúcich skutočností bola za zisteného skutkového stavu právnym dôvodom zániku záložného práva najneskôr ku dňu udelenia príklepu. Tento právny dôvod bol prvoinštančný súd povinný v odôvodnení rozsudku jednoznačne identifikovať aj s odkazom na konkrétne zákonné ustanovenie. Ak súd prvej inštancie prostredníctvom bodu 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku prezentuje svoj právny záver, že sporné záložné právo muselo najneskôr ku dňu udelenia príklepu zaniknúť podľa § 151ma ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože nebol v čase exekučnej dražby prednostným záložným veriteľom, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V čase exekučnej dražby bol prednostným záložným veriteľom a jeho záložné právo nemohlo preto ku dňu udelenia príklepu zaniknúť podľa uvedeného ustanovenia zákona. Prednostným záložným veriteľom sa stal, resp. jeho právny predchodca, tým, že ho (v tomto konaní označené ako sporné) záložné právo bolo zaregistrované ako prvé v poradí. Takto získanej prednostnej právnej pozície nemohol byť potom zbavený len v dôsledku faktického výmazu jeho záložného práva z príslušného registra. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, že poradie uspokojenia záložného práva sa môže v objektívnej hmotnoprávnej rovine zmeniť alebo eliminovať administratívnym aktom, ktorý nie je rozhodnutím, a ktorý je vykonaný bez opory v právom aprobovanej skutočnosti. V prostredí právneho štátu je nemysliteľný taký výklad a aplikácia § 151ma ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré pripúšťajú, aby bol prednostný záložný veriteľ zbavený svojho zvýhodneného právneho postavenia len v dôsledku administratívnej chyby, či protiprávneho konania tretej osoby, navyše za situácie, keď sa riadne domáha ochrany svojich porušených práv na súde, resp. inom príslušnom orgáne. Princíp právnej istoty a všeobecná idea spravodlivosti, ktoré sú nevyhnutným atribútom právneho štátu, nemôžu slúžiť jednostranne len na ochranu niektorých osôb, resp. právnych pozícií. Právna ochrana poskytovaná uplatňovaním princípov právnej istoty a všeobecnej idey spravodlivosti môže byť spravodlivá len vtedy, ak sa veľmi precízne zväžia všetky dôsledky a uskutoční sa test proporcionality. Bez toho nemožno ani pri výklade ani pri aplikácii právnej normy rozhodnúť o tom, ktoré z porušených alebo ohrozených práv musí ustúpiť. Prvoinštančný súd pri výklade a aplikácii citovaného ustanovenia zákona v zmysle bodu 25 odôvodnenia takto nepostupoval, keď navyše v predmetnej veci by oprávnený z exekúcie ako vykonávajúci záložný veriteľ nemohol byť za daných okolností považovaný za prednostného záložného veriteľa. Za nesprávny považuje aj právny názor súdu prvej inštancie, že „sporné záložné právo muselo zaniknúť k momentu udelenia príklepu aj s poukazom na § 151md ods. 1, písm. f/ veta druhá Občianskeho zákonníka“, pretože sporné záložné právo v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia zákona zaniknúť nemohlo. Aplikácia uvedeného ustanovenia zákona je v predmetnej veci napriek odlišnému právnemu názoru súdu prvej inštancie explicitne vylúčená ustanovením § 151h ods. 4 Občianskeho zákonníka. Preto aj prípadná dobromyseľnosť nadobúdateľa pri vynaložení náležitej starostlivosti o tom, že nadobúda predmet dražby nezaťažený záložným právom, by bola právne irelevantná. Odkaz poznámky v § 153 ods.4 Exekučného poriadku na celé ustanovenie § 151md Občianskeho zákonníka nemôže vylúčiť nutnosť aplikácie a výkladu § 151md Občianskeho zákonníka v spojení s inými zákonnými ustanoveniami, v ktorých je zakotvená príslušná právna norma. Takým je aj celé ustanovenie § 151h Občianskeho zákonníka, vrátane odseku 4. Prvoinštančný súd pri svojom výklade vzťahu § 151h ods. 1, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka v spojení s § 151md ods. 1, písm. f/ Občianskeho zákonníka nevysvetlil aký zmysel by malo ustanovenie § 151h ods. 4 Občianskeho zákonníka, ak by záložné práva vznikajúce registráciou v osobitnom registri napriek existencii citovaného ustanovenia zákona vždy zanikali pri naplnení skutkových znakov predpokladaných v § 151md ods. 1, písm. f/ Občianskeho zákonníka.

Ustanovenie § 151h ods. 4 Občianskeho zákonníka by bolo pri takomto výklade § 151md ods. 1, písm. f/ Občianskeho zákonníka obsolentným. Záložné práva, ktoré by za splnenia rovnakých znakov ako sú uvedené v § 151h ods. 3 Občianskeho zákonníka, zanikali vždy zákonite podľa § 151md ods. 1, písm. f/ Občianskeho zákonníka, by predsa nikdy nemohli pôsobiť voči nadobúdateľom podľa § 151h ods. 1 v spojení s ods. 4 Občianskeho zákonníka. Výklad dotknutých ustanovení, ktorý uplatnil súd prvej inštancie by viedol k absurdným dôsledkom a popieral by zmysel existencie ustanovenia § 151h ods. 1 v spojení s ods. 4 Občianskeho zákonníka a ochranu práv záložných veriteľov nimi sledovanú. Zmysluplný je taký výklad § 151md ods. 1, písm. f/ Občianskeho zákonníka vo vzťahu k § 151h Občianskeho zákonníka, že ustanovenie § 151md ods. 1, písm. f/ Občianskeho zákonníka rieši právny následok situácie, kedy pri prevode alebo prechode zálohu záložné právo nepôsobí voči nadobúdateľovi. Práve a len v takom prípade záložné právo zaniká podľa citovaného ustanovenia zákona, pretože inak by síce nepôsobilo voči nadobúdateľovi zálohu, ale ani by titulom zmeny vlastníka nezaniklo. Ustanovenie § 151h ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje pôsobenie záložného práva pri prevode alebo prechode zálohu voči nadobúdateľom zálohu ako základnú zákonnú premisu. Tá sa aplikuje bez ohľadu na spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, ktorý nie je v tomto prípade vôbec relevantný. Dokonca uvedené ustanovenia v spojitosti s ustanovením § 151h ods. 4 Občianskeho zákonníka je potrebné vykladať doslovne tak, že záložné právo, na ktorého vznik sa vyžaduje registrácia v osobitnom registri, pôsobí voči nadobúdateľovi aj v prípade, ak by bol dobromyseľný, a to aj vtedy, ak v čase prevodu alebo prechodu zálohu nie je v príslušnom registri dotknuté záložné právo evidované (bolo nesprávne vymazané). Právny názor prvoinštančného súdu, že „sporné záložné právo muselo zaniknúť k momentu udelenia príklepu aj s poukazom na § 151md ods. 1, písm. f/ druhá časť vety Občianskeho zákonníka“ by bol nesprávny aj v prípade, ak by aplikácia tohto zákonného ustanovenia nebola vylúčená ustanovením § 151h ods. 4 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie dobromyseľnosť vydražiteľa, že nadobúda záloh nezaťažený záložným právom, založil na jeho dôvere v zákonnosť rozhodnutia o schválení udelenia príklepu, čo je však nesprávny výklad z viacerých dôvodov. Po prvé, dobromyseľnosť vydražiteľa musí byť preukázaná v čase prechodu zálohu, ku ktorému na exekučnej dražbe dochádza ku dňu udelenia príklepu, takže jej existencia v dôsledku súdneho schválenia príklepu je pojmovo vylúčená. Nie je jednoducho možné prezumovať dobromyseľnosť v dôsledku aktu, ktorý nastáva až po tých skutkových okolnostiach, v ktorých už zákon dobromyseľnosť vyžaduje. Po druhé, výklad uplatnený súdom v bode 26. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je účelový a formalistický a jeho dôsledky sú v prostredí právneho štátu neprípustné. Exekučný súd pri rozhodovaní o schválení udelenia príklepu nijako neskúma, či bol vydražiteľ ku dňu udelenia príklepu dobromyseľný alebo nie. Účelom exekučnej dražby nie je očistenie zálohu od záložných práv, ktoré v čase exekučnej dražby viaznu na zálohu. Ich právny osud preto ustanovenia Exekučného poriadku priamo neriešia, ale odkazujú na ustanovenia Občianskeho zákonníka. Tie upravujú osud záložných práv spoločne pre všetky spôsoby prevodu alebo prechodu zálohu bez akéhokoľvek privilegovania exekučnej dražby a bez možnosti exekútora zasahovať do zákonného režimu prostredníctvom udeľovania príklepu. Na právny režim záložných práv pri prevode alebo prechode zálohu nemôže mať žiaden dopad otázka zákonnosti udelenia príklepu na exekučnej dražbe, ani otázka zákonnosti jeho schválenia exekučným súdom. Skúmanie dobromyseľnosti vydražiteľa o tom, či na exekučnej dražbe nadobúdal záloh nezaťažený záložným právom, nemôže byť preto v žiadnom relevantnom vzťahu s otázkou zákonnosti rozhodnutia exekučného súdu o schválení udelenia príklepu. Pre úplnosť dodal, že svojou žalobou sa nedomáha preskúmania zákonnosti exekučného konania, ani nenapáda jeho výsledok. V plnom rozsahu akceptuje, že príklepom došlo k zmene v osobe vlastníka zálohu, domáha sa určenia, že jeho záložné právo trvá s tým, že takémuto určeniu nebráni žiadny nedostatok právomoci na strane okresného súdu a takéto určenie si nijako nevyžaduje záver o nezákonnosti dražby. Vytkol súdu prvej inštancie, že dostatočne podrobne a zrozumiteľne neodôvodnil a nevysvetlil svoj názor o tom, že preskúmaním dobromyseľnosti vydražiteľa vo vyššie uvedenom zmysle by došlo k preskúmaniu zákonnosti rozhodnutia o schválení udelenia príklepu a v tejto súvislosti neuviedol žiadnu logickú úvahu prostredníctvom ktorej z určitých premís vyvodil svoje závery. Žiadne ustanovenie Exekučného poriadku, ani iného zákona neurčuje, že exekútor udelením príklepu určuje alebo rozhoduje o tom, ktoré záložné práva zaniknú a ktoré prejdú na vydražiteľa. Pre rozhodnutie súdu o schválení udelenia príklepu preto nemôže mať žiaden význam prejudiciálne riešenie otázky existencie záložných práv a ich poradia, ani otázky, ktoré záložné práva pôsobia voči vydražiteľovi, a ktoré zanikajú. V tejto súvislosti poukázal na § 140 ods. 2 písm. l/ Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že Exekučný poriadok možnosť nedobromyseľnosti vydražiteľa predpokladá aj po uskutočnení exekučnej dražby s tým, že dotknutej osobe poskytuje možnosť uplatniť svoje práva na ujmu nedobromyseľného vydražiteľa. To platí aj v prípade, ak dotknutá osoba neuplatnila svoje právo nepripúšťať dražbu v zmysle §

55 ods. 1 Exekučného poriadku. Ochrana dôvery v zákonnosť rozhodnutia exekučného súdu by v podobe uplatnenej prvoinštančným súdom vo svojich dôsledkoch slúžila len na zabezpečenie toho, aby nedobromyseľný vydražiteľ, ktorý sa účelovo spolieha na očistenie predmetu dražby exekúciou, nebol vo svojich očakávaniach sklamaný. V tejto súvislosti poukázal aj na úvahy a závery Ústavného súdu Slovenskej republiky ohľadom uplatňovania princípu právnej istoty a všeobecnej spravodlivosti uvedené v odôvodnení nálezu č.k. I. ÚS 726/2016-53, v ktorom ústavný súd prelomil účinky v minulosti platného § 61 Exekučného poriadku. Odkazované úvahy a závery Ústavného súdu Slovenskej republiky sú podľa jeho názoru uplatniteľné aj v predmetnej právnej veci, keďže je potrebné zodpovedať otázku, či je namieste odoprieť ochranu sporného záložného práva a uprednostniť ochranu dobromyseľnosti vydražiteľa, ktorej prezumpcia je súdom prvej inštancie postavená na rýdzo formálnom základe. V konaní tvrdil a navrhoval dokazovanie toho, že v predmetnej veci sa jedná o prípad exekúcie vedenej účelovo s cieľom jej zneužitia na „očistenie“ exekvovaných nehnuteľností a dobromyseľnosť vydražiteľa je vylúčená. Účelovosť exekúcie potvrdil vo svojom podaní zo dňa 7.12.2018 aj žalovaný v I. rade, ktorý výslovne uviedol (strana 14 podania), že u potenciálnych kupujúcich bolo podmienkou kúpy dotknutých nehnuteľností to, aby prešli exekučnou dražbou a on to považoval za najrozumnejšie riešenie. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutie preto považuje vzhľadom na uvedené za vnútorne nekonzistentné, pričom si prvoinštančný súd vo svojich jednotlivých úvahách a záveroch odporuje. Na jednej strane totiž tvrdí, že výmaz sporného záložného práva z katastra na základe sfalšovanej kvitancie nemohol mať vzhľadom na deklaratórny charakter výmazu pre výsledok rozhodnutia súdu žiadny právny význam. Na druhej strane však svoje rozhodnutie v zásade zakladá práve na právnych a faktických následkoch výmazu sporného záložného práva z katastra (body 25. a 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Ak by nedošlo k výmazu sporného záložného práva z katastra, nebol by priestor na tvrdenie súdu, že nebol v čase exekučnej dražby prednostným záložným veriteľom a ani priestor na úvahy o dobromyseľnosti vydražiteľa. Priestor na úvahy o dobromyseľnosti vydražiteľa by tu však nepochybne nebol ani v prípade, ak by bolo právoplatne ukončené trestné konanie, ktoré by svojim výsledkom vylúčilo dobromyseľnosť vydražiteľa v súvislosti s falšovaním kvitancie a jej použitím pri výmaze na katastri. Ďalej žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že z bodu 30. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie mal vedomosť o prebiehajúcom trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 9 T 49/2017, ktorého predmetom má byť trestné stíhanie za sfalšovanie kvitancie použitej pri výmaze sporného záložného práva z katastra a dokonca zvažoval pripojenie uvedeného trestného spisu za účelom zistenia, či by s ohľadom na jeho predmet nebolo nutné prerušiť konanie, ale nakoniec takýto postup nezvolil, lebo výsledky trestného konania týkajúce sa falšovania kvitancie by nemohli podľa jeho názoru ovplyvniť rozhodnutie vo veci, keď výmaz záložného práva nemá žiaden priamy dopad na meritum veci. Takéto vyhodnotenie principiálnej irelevantnosti dopadu výsledkov popísaného trestného konania je nesprávne a nezodpovedá ani tomu, aký význam prvoinštančný súd pri rozhodovaní sporu prikladal následkom výmazu sporného záložného práva z katastra, keď bez pripojenia trestného spisu sa nemal na základe čoho domnievať, že právoplatný odsudzujúci rozsudok na skutkovom základe falšovania a použitia kvitancie, nemôže svojimi dôsledkami vylúčiť dobromyseľnosť nadobúdateľa. Vyššie uvedené nedostatky právneho posúdenia nemôžu byť konvalidované ani odôvodnením, že príklep je „privilegovaný“ spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, nakoľko tento záver by bol v priamom rozpore s Ústavou Slovenskej republiky zakazujúcou rozlišovanie jednak v obsahu a jednak v rozsahu ochrany vlastníckeho práva. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom ním navrhované dôkazy boli spôsobilé preukázať rozhodné skutočnosti potrebné pre relevantné právne posúdenie a vydanie spravodlivého rozhodnutia vo veci, ktoré ak by boli vykonané mohli mať zásadný vplyv najmä vo vzťahu k otázke dobromyseľnosti vydražiteľa ako aj subjektov vystupujúcich na strane žalovaných a ktoré mohli zásadným spôsobom viesť k takej aplikácii práva, ktoré by zaručilo aj ideu spravodlivosti i zásadu jeho právnej istoty, že nemôže byť na základe podvodného konania skupiny osôb (aj prostredníctvom exekučnej dražby) zbavený svojho vecného práva. Na pojednávaní konanom dňa 30.5.2018, súd prvej inštancie podľa § 181 C.s.p. uviedol predbežné právne posúdenie veci vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam len v tom zmysle, že „pokiaľ sa jedná o nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom, súd má za to, že s poukazom na aktuálnu judikatúru pravdepodobne nebude možné skúmať dobromyseľnosť nadobúdateľa, t.j. u týchto nehnuteľností bude pravdepodobne žaloba zamietnutá“ a pokiaľ sa jedná o nehnuteľnosti, ktoré neboli predmetom exekučnej dražby, u týchto či na nich existuje alebo neexistuje záložné právo priamo závisí od toho, či pôvodne zabezpečená pohľadávky zanikla započítaním alebo nie. Namietal neurčitosť predbežného právneho posúdenia (v podaní zo dňa 18.6.2018), keďže súd prvej inštancie nešpecifikoval akú judikatúru a aké zákonné ustanovenia bude na daný spor aplikovať, ako aj z určenia sporných skutočností nebolo zrejme, ktoré

skutočnosti považuje za sporné/nesporné a aké dôkazy vykoná. V rámci určenia sporných skutočností a predbežného právneho posúdenia sa prvoinštančný súd v prevažnom rozsahu úplne nezmyselne zameril na aktívnu vecnú legitimitáciu. Nemohol ani pri najlepšom vedomí predpokladať kam budú právne úvahy súdu prvej inštancie smerovať, prečo pravdepodobne nebude skúmaná dobromyseľnosť a akou ustálenou judikatúrou sa v tomto smere bude spravovať a bol šikanózne zaťažovaný preukazovaním aktívnej vecnej legitimitácie, napriek tomu, že žalovaná strana nemala právo namietať jeho neviazanosť konaním jeho splnomocnenca. Obligatórna povinnosť súdu stanovená v § 181 ods. 2 C.s.p. bola súdom prvej inštancie splnená len formálne, t.j. zákonom stanovený postup nebol v dotknutom ustanovení plne dodržaný. V nedodržaní tohto postupu treba vidieť procesnú nesprávnosť, ktorá na všetky okolnosti daného sporu (najmä na rozsiahle skutkové tvrdenia strán a návrhy na vykonanie dôkazov) viedla k zmareniu účelu sledovaného týmto zákonným ustanovením. Nemal objektívnu možnosť zaujať postoj k právnym úvahám súdu, navrhnúť relevantné dôkazy a konať tak, aby boli zachované základné princípy korektného procesu. Týmto postupom došlo k porušeniu jeho procesných práv a porušeniu práva na spravodlivý proces; následkom zavádzajúceho predbežného právneho posúdenia je aj prekvapivé rozhodnutie vo veci samej. Poukázal aj na to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v rozpore s ustanovením § 220 ods. 1 C.s.p., pretože v ňom výslovne nie sú uvedené, ktoré dôkazy súd prvej inštancie vykonal (kedy a ako), z ktorých dôkazov vychádzal a najmä ako ich vyhodnotil, ktoré mu umožnili urobiť skutkové závery potrebné na urobenie jeho právneho záveru o tom, že sporné záložné právo muselo zaniknúť najneskôr ku dňu udelenia príklepu na exekučnej dražbe. Rovnako zo strany konajúceho súdu došlo k procesnému pochybeniu, nakoľko v rozpore s ustanoveniami § 89 ods. 2, ods. 3 C.s.p. pripustil zastúpenie žalovaného v I. rade Ing. Pavlom Jánošíkom ako tzv. občianskym zástupcom, pričom zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 3.10.2018 a dňa 10.12.2018 vyplýva, že Ing. Pavol Jánošík zastupoval žalovaného v I. rade aj napriek tomu, že žalovaný v I. rade bol zastúpený pre celé konanie na základe plnej moci advokátom Mgr. Karolom Haľapkom, kedy ho predmetný advokát zastupoval už na pojednávaní dňa 30.5.2018 a k odvolaniu plnej moci preukázateľne nedošlo. Súd prvej inštancie ani nevykonal zisťovanie, či Ing. Pavol Jánošík nevystupuje ako zástupca vo viacerých konaniach a nevyhodnotil, či je spôsobilý na takéto konanie najmä v súvislosti s možným vystupovaním v predmetnej veci v pozícii svedka ohľadne skutočností týkajúcich sa prepojenosti jednotlivých osôb pri exekučnej dražbe predmetných nehnuteľností. Z uvedených zápisníc o pojednávaní je zrejmé, že Ing. Pavol Jánošík sa aktívne zúčastňoval vykonávaní dokazovania v predmetnej veci, okrem iného týkajúceho sa nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie H. najmä, ale nie výlučne, predkladal návrhy na vykonanie dokazovania, k vykonaným dôkazom sa vyjadroval, niektoré dôkazy ním predkladané dokonca kriminalizoval a spájal ho s kriminálnymi aktivitami (ktoré absolútne odmieta), čím sledoval účel spochybníť dôveryhodnosť akýchkoľvek jeho tvrdení alebo predložených dôkazov v očiach konajúceho súdu. Uvedené konanie je preto v príkrom rozpore s procesnou úpravou uvedenou v § 89 C.s.p., čím došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces. Ďalej žalobca namieta, že predmetnú vec prejednal a rozhodol nezákonný sudca, nakoľko JUDr. Miroslave Belašičovej bola predmetná vec pridelená na základe Dodatku č. 7 k Rozvrhu práce Okresného súdu Pezinok na rok 2017 (č.l. 483). Z uvedeného dodatku ani z úplného znenia rozvrhu práce uvedeného súdu, vyhotoveného v nadväznosti na tento dodatok však nevyplýva, že by uvedený dodatok k rozvrhu práce bol prerokovaný súdnou radou (§ 52 ods. 7 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Samotná absencia zverejnenia zápisnice o prerokovaní dotknutého dodatku (§ 40 ods. 4 zákona č. 757/2004 Z.z.), ako aj absencia údajov o dátume, spôsobe a výsledku (stanoviska) prerokovania dodatku k rozvrhu práce súdnou radou znamená, že vec nebola prejednávaná a rozhodovaná zákonným sudcom. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zmeniť a jeho žalobe vyhovieť; žiadal trovy konania.

5. Žalovaný v I. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že tvrdené záložné právo žalobcu zaniklo v dôsledku zániku jeho týmto právom zabezpečenej pohľadávky v zmysle § 151 md Občianskeho zákonníka, ktorej zánik bol následkom „kompenzačného prejavu - námietky započítania“ zo dňa 28.3.2013 zaslaného žalobcovi do miesta jeho sídla na ostrovoch St. Kitts a Nevis. Rozsiahla právna a faktická argumentácia tohto zápočtu bola predmetom viacerých jeho podaní v tomto konaní, prvoinštančný súd týmto zápočtom ako spôsobom zánik predmetnej pohľadávky podrobne nezaoberal a dôkazy predložené k nemu nepripustil, a preto by bolo opakovanie tejto argumentácie obsolentné. Zánik žalobcovej pohľadávky prostredníctvom predmetnej námietky započítania žalobca nikdy presvedčivo nespochybnil a dokonca sa zrejme účelovo, nikdy k tejto skutočnosti ani rozsiahlejšie argumentačne nevyjadril. Jediným konštatovaním žalobcu bolo, že predmetná „protipohľadávka“, s ktorou bola jeho

pohľadávka v zmysle § 151md Občianskeho zákonníka započítaná, neexistovala, keďže nebola judikovaná a dlžník ju neuznáva. K tomuto tvrdeniu žalobcu poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.4.2006, sp.zn. 1 Obdo V 13 /2005. K výmazu záložného práva z katastrálnej evidencie prišlo v dôsledku toho, že príslušnému katastrálnemu úradu bol dňa 18.9.2013 vtedajším vlastníkom nehnuteľností, spoločnosťou GATEX, spol.s r.o. predložený uvedený započítavací prejav a „Kvitancia - oznámenie o zániku záložného práva“, ktorá mu bola preukázateľne doručená od žalobcu z jeho sídla na ostrovoch St. Kitts a Nevis. Proces, ktorý nastal neskôr, t.j. že žalobca začal autenticitu podpisu osoby za neho konajúcej na tejto „kvitancii“ spochybňovať a následne podal v súvislosti s týmto trestné oznámenie a predmetnú žalobu, je pochybný minimálne vzhľadom k skutočnosti, že žalobca je spoločnosť so sídlom v karibskom daňovom raji, ktorej existenciu a konanie za ňu nie je možné preukázať z verejne dostupných zdrojov a vzhľadom k tomu, že od momentu podania žaloby v roku 2014 až do roku 2018 sa žalobcovi nedarilo súdu ani preukázať, že predmetná pohľadávka mu vôbec bola právoplatne postúpená, ako aj preto, že konečným užívateľom výhod tejto spoločnosti je Marián Kočner, trestne stíhaný v súvislosti s viacerými trestnými činmi ekonomickej i násilnej povahy. „Kvitancia“ nebola autentická, nebolo to v žiadnom konaní právoplatne preukázané, jej zaslanie bolo výsledkom dohody medzi M. Kočnerom, p. Jánošíkom a ním uskutočnenej v júni 2013 tak ako to spolu s p. Jánošíkom a S. Mojžišovou uviedol v trestnom oznámení zo dňa 25.11.2013. Aj keď sa prvoinštančný súd zápočtom, ako dôvodom zániku žalobcovej pohľadávky nezaoberal, niekoľkokrát na túto skutočnosť v napadnutom rozsudku odkázal (napríklad bod 26. odôvodnenia). Súd prvej inštancie mal za to, že ak aj predmetné záložné právo nezaniklo v dôsledku uvedeného započítania, tak (v prípade nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX) zaniklo najneskôr k momentu udelenia príklepu v exekučnej dražbe konanej dňa 18.9.2015, pričom tento dôvod zániku sa stal stredobodom jeho argumentácie. V bode 24. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že predmetné nehnuteľnosti boli vydražené v exekučnej dražbe, ktorej zákonnosť nebola relevantným spôsobom spochybnená a s poukazom na § 154 ods. 4 Exekučného poriadku na takto vydražené nehnuteľnosti je nutné aplikovať ustanovenia § 151h, § 151m, § 151md Občianskeho zákonníka, ktorých výkladom nemožno dospieť k inému záveru než k tomu, že záložné právo, ak by aj v čase konania exekučnej dražby fakticky existovalo, zaniklo momentom udelenia príklepu v exekučnom konaní. K uvedenému dodal, že exekúcia nebola vedená na záloh, reprezentovaný žalobcom tvrdým záložným právom, nakoľko v zmysle § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na záloh možno viesť iba vtedy, ak oprávneným je záložný veriteľ alebo ak záložný veriteľ s výkonom rozhodnutia alebo s exekúciou súhlasí. Žalobca ale v tejto exekúcii nebol oprávneným, ani nevydal s exekúciou súhlas, napriek tomu bola exekúcia schválená súdom (uznesenie o schválení príklepu zo dňa 3.12.2015) a jej priebeh bol ešte dodatočne na návrh žalobcu aprobovaný štátnym dohľadom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý bol ukončený dňa 6.5.2016 s výsledkom, že nebolo zistené namietané porušenie povinnosti exekútora. Žalobca, napriek publicite exekučnej dražby, nevyužil právo dané mu Exekučným poriadkom a nenavrhol vylúčenie veci z exekúcie, ani žiadnym relevantným spôsobom platnosť, záväznosť a zákonnosť tejto exekučnej dražby nespochybnil. Napriek tomu však tvrdí, že ním tvrdené záložné právo existuje naďalej. Ak by aj pripustil existenciu žalobcom tvrdého záložného práva k momentu exekučnej dražby, je zrejmé, že rozsiahla argumentácia prvoinštančného súdu o jeho zániku najneskôr k momentu udelenia príklepu je konzistentná, logická a zákonná. K odvolacej námietke žalobcu, že nikde v odôvodnení napadnutého rozsudku nie je výslovne uvedené, resp. ustálené na základe ktorého konkrétného zákonného ustanoveniamalo, muselo ku dňu udelenia príklepu dôjsť k zániku sporného záložného práva uviedol, že tento argument je nepravdivý, nelogický a nekonzistentný s ďalším textom odvolania. Súd prvej inštancie konkrétne identifikoval hneď minimálne dve zákonné ustanovenia, na základe ktorých k uvedenému zániku sporného záložného práva došlo, čo sám žalobca aj vo svojom odvolaní tvrdil (body 3., 4.). Ak malo byť problémom žalobcu, že súd prvej inštancie identifikoval hneď viaceré (dve) zákonné ustanovenia, pre ktoré prišlo k zániku sporného záložného práva príklepom v exekúcii, konštatoval, že ustanovenia § 151ma ods. 3 a § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka sa navzájom žiadnym spôsobom nevyklúčujú, ani si nekonkurujú a aplikácia oboch na predmetnú situáciu nepredstavuje žiaden problém. Záver žalobcu, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nevyhovuje požiadavkám na spravodlivý proces z dôvodu údajného neidentifikovania konkrétného zákonného ustanovenia, pre ktoré malo najneskôr ku dňu udelenia príklepu dôjsť k zániku sporného záložného práva, je absolútne nedôvodný. K tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že sporné záložné právo nemohlo ku dňu udelenia príklepu zaniknúť podľa § 151ma ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko podľa jeho názoru, bol on sám prednostným záložným veriteľom konštatoval, že tohto svojho zvýhodneného právneho postavenia bol údajne zbavený len v dôsledku administratívnej chyby, či protiprávneho konania tretej osoby. Svojho práva sa žalobca dovoľáva prostredníctvom princípov právnej

istoty a všeobecnej idey spravodlivosti. Je nepochybné, že sporné záložné právo žalobcu v momente príklepu v exekučnej dražbe, v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II. pod sp.zn. 57 Er 3306/2015, dňa 18.9.2015 nebolo „v poradí rozhodujúcim na uspokojenie záložných práv registrované ako prvé.“ Ak by tomu tak bolo, t.j. ak by záložné právo žalobcu ku dňu udelenia príklepu bolo registrované ako prvé, nemohol by byť tento príklep bez súhlasu žalobcu udelený a následne schválený súdom, aj toto súdne konanie, ktorým sa žalobca domáha určenia existencie tohto záložného práva, by bolo bezpredmetné. Je iba názorom žalobcu, že svojho zvýhodneného postavenia bol údajne zbavený len v dôsledku administratívnej chyby, či protiprávneho konania tretej osoby, ktorý nemá žiadnu oporu v právoplatných rozhodnutiach súdov, či iných orgánov. Žalobca sa sporného záložného práva dovoľával prostredníctvom „Podnetu na postup správneho orgánu podľa ustanovenia § 59 Katastrálneho zákona zo dňa 13.11.2013“ i „Žalobou o ochrane pred nezákonným zásahom žalovaného ako orgánu verejnej správy zo dňa 15.11.2013“, pričom ani v jednom z týchto konaní mu nebol priznaný úspech. Podnet na postup správneho orgánu bol dňa 20.4.2017 odmietnutý Okresným úradom Bratislava, odborom opravných prostriedkov a žaloba o ochranu pred nezákonným zásahom bola dňa 12.9.2014 zamietnutá ako nedôvodná. Taktiež aj tvrdenie žalobcu, že bol svojho zvýhodneného postavenia zbavený v dôsledku protiprávneho konania tretej osoby, je nedôvodné, nakoľko žiadne protiprávne konanie tretej osoby nebolo konštatované v žiadnom právoplatnom rozsudku súdu. Rovnako aj jeho tvrdenie, že oprávnený z exekúcie ako vykonávajúci záložný veriteľ nemohol byť za daných okolností považovaný za prednostného záložného veriteľa, pretože pred exekučným záložným právom bolo časovo skôr zapísané záložné právo v prospech K. S. I. spol. s r. o., je nepravdivé. Spoločnosť K. S. I. spol. s r. o. postúpila svoju pohľadávku a previedla k nej náležiacie záložné právo dňa 9.9.2015 na oprávneného v predmetnej exekúcii, čím sa tento stal záložným veriteľom, ktorého záložné právo je v poradí rozhodujúcim na uspokojenie záložných práv registrované ako prvé, a to jednoznačne pred dňom udelenia príklepu. K ďalšej argumentácii žalobcu v odvolaní, že právny názor prvoinštančného súdu podľa ktorého sporné záložné právo muselo zaniknúť k momentu udelenia príklepu aj s poukazom na § 151md ods. 1, písm. f) druhá časť vety Občianskeho zákonníka je nesprávny, keďže aplikácii tohto ustanovenia zákona je explicitne vylúčená ustanovením § 151h ods. 4 Občianskeho zákonníka uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že sporné záložné právo žalobcu nebolo v čase príklepu v exekučnej dražbe predmetom registrácie v katastri, nemôže súhlasiť s uvedenou argumentáciou, pretože záložné právo podľa § 28 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. vzniká vkladom do katastra. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nevysvetlil aký zmysel by malo ustanovenie § 151h ods. 4 Občianskeho zákonníka a tvrdenie, že by sa § 151h ods. 4 mal vzťahovať iba na § 151h ods. 3 a nie na § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka nepriniesol. Je logické a zrejmé, že pri záložnom práve registrovanom v katastri nehnuteľností nemôže prísť k jeho zániku v zmysle § 151md, pričom by však zostalo zachované pôsobenie tohto záložného práva v zmysle § 151h ods. 3. Problémom však vo vzťahu k tomuto sporu zostáva absencia registrácie tohto záložného práva v osobitnom registri - katastri nehnuteľností. Vôbec sa nestotožnil s názorom žalobcu uvedenom v odvolaní, že dokonca ustanovenia § 151h ods. 1 Občianskeho zákonníka je v spojitosti s § 151 h ods. 4 Občianskeho zákonníka potrebné vykladať doslovne tak, že záložné právo, na ktorého vznik sa vyžaduje registrácia v osobitnom registri, pôsobí voči nadobúdateľovi aj v prípade, ak by bol dobromyseľný. Teda aj vtedy, ak v čase prevodu alebo prechodu zálohu nie je v príslušnom registri dotknuté záložné právo evidované, ani s jeho úvahami o dobromyseľnosti vydražiteľa v exekučnej dražbe. Dobromyseľnosť vydražiteľa je daná v § 140 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý určuje obsah dražobnej vyhlášky, a ktorý určuje, že dražobná vyhláška musí obsahovať aj výzvu, aby uplatnenie práv, ktoré nepripúšťajú dražbu, sa preukázalo pred začatím dražby s upozornením, že inak by sa také práva nemohli uplatniť na ujmu vydražiteľa, ktorý bol dobromyseľný. Presne táto výzva bola zverejnená aj vo vyhláške o dražbe nehnuteľnosti č.k. 41 EX 53/15-21 súdneho exekútora Mgr. Ing. Štefana Majchráka zo dňa 13.8.2015. Uvedeným ustanovením Exekučného poriadku sa dáva na vedomie dotknutým osobám, ktoré majú za to, že sú nositeľmi práv, ktoré nepripúšťajú dražbu, aby tieto preukázali pred jej začatím. Žalobca si neuplatnil svoje tvrdené záložné právo u exekútora žalobou o vylúčenie veci z exekúcie, je dobromyseľnosť nadobúdateľa nehnuteľnosti príklepom v exekučnej dražbe prezumpovaná s výnimkou, ak by sa žalobcovi podarilo preukázať, že vydražiteľ o existencii záložného práva žalobcu vedel. Zdôraznil, že žalobcovi sa v doterajšom priebehu súdneho sporu nepodarilo dobromyseľnosť vydražiteľa vyvrátiť, resp. preukázať jeho vedomosť o existencii predmetného sporného záložného práva. Vedomosti nadobúdateľa o žalobcovom záložnom práve odporuje aj to, že záložné právo tvrdené žalobcom nebolo v čase exekučnej dražby (dokonca ani v priebehu celého exekučného konania) zapísané na predmetnom liste vlastníctva, ktorý k vydraženej nehnuteľnosti nebol súčasťou ani prílohou vyhlášky o dražbe nehnuteľnosti; list vlastníctva (č. XXXX) bol v čase exekučného konania neprehľadný, boli na ňom zapísané rôzne poznámky reflektujúce rôzne historické podania o prebiehajúcich súdnych konaniach a

predbežných opatreniach, o ktorých vydražiteľ vzhľadom na ich súkromnoprávnu povahu nemohol získať žiadne bližšie informácie, a ktoré na dôvažok boli z časti v tom čase neaktuálne, nakoľko predmetné konania boli už dávno zastavené. Napríklad poznámka o konaní vedenom na Krajskom súde Bratislava pod sp.zn. 6 S 266/2013, bola na predmetnom liste vlastníctva zapísaná počas celého roku 2015 napriek tomu, že toto konanie bolo ukončené rozsudkom zo dňa 12.9.2014 a jednou zo strán konania bol samotný katastrálny úrad, poznámka o konaní vedenom na Okresnom súde v Pezinku pod sp.zn. 10 C 303/2013 bola na liste vlastníctva zapísaná počas celého roka 2015 napriek tomu, že uvedené konanie bolo zastavené dňa 12.6.2014. Poznámka má iba informatívny charakter a nereprezentuje zápis existujúceho práva k nehnuteľnosti; informácia o tom, že je vedené súdne konanie o určenie existencie záložného práva nie je totožná s informáciou o samotnej existencii tohto práva ako takého, je iba informáciou o tom, že tretia osoba sa uplatnenia takéhoto práva domáha, pričom dôvodnosť takéhoto uplatňovania a pravdepodobnosť výsledku takéhoto sporu nie je v reálnych možnostiach posúdenia vydražiteľa. V žiadnom prípade nejde o vedomosť o existencii takého práva tretej osoby, ktoré nepripúšťa dražbu, tak ako to pre preukázanie nedobromyseľnosti predpokladá prezentovaný komentár k Exekučnému poriadku. Preto dobromyseľnosť vydražiteľa v exekučnej dražbe by mohla byť prelomená jedine prostredníctvom vylučovacej žaloby alebo jeho preukázanou vedomosťou o reálnej existencii skutočného (nesporného) práva k nehnuteľnosti, ktoré by nepripúšťalo dražbu. V danom prípade si však žalobca svoje práva k predmetu dražby u exekútora, či všeobecného súdu, neuplatnil a vydražiteľ vedomosť o existencii takéhoto práva tretej osoby (nepripúšťajúceho dražbu) nemal, čo znamená, že dobromyseľnosť vydražiteľa tak ako ju predpokladajú relevantné ustanovenia Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku, zostala nesporná. Záver prezentovaný žalobcom v jeho odvolaní, že jeho záložné právo trvá je nesprávny, pričom tvrdí, „že si nijako nevyžaduje záver o nezákonnosti dražby, že skúmanie dobromyseľnosti vydražiteľa o tom, či na exekučnej dražbe nadobúdal záloh nezaťažený záložným právom, nemôže byť preto v žiadnom relevantnom vzťahu s otázkou zákonnosti rozhodnutia exekučného súdu o schválení udelenia príklepu“, je chybné. Komentár k Exekučnému poriadku naopak hovorí, že hmotnoprávne účinky exekúcie by boli prelomené iba v prípade, ak by bolo preukázané, že vydražiteľ vedel o takých právach tretej osoby, ktoré nepripúšťajú dražbu. Ak by takéto práva nepripúšťajúce dražbu však existovali, je zrejme že dražba, resp. rozhodnutie exekučného súdu o schválení udelenia príklepu by boli nezákonné. Na posudzovanie zákonnosti priebehu exekúcie však nemal konajúci súd oprávnenie, uvedené patrí výlučne do kompetencie exekučného súdu, ako to skonštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo dňa 8.3.2017, sp.zn. (správne č.k., poznámka odvolacieho súdu) I. ÚS 726/2016-53. Nedobromyseľnosť vydražiteľa by mohol súd skonštatovať iba za podmienok, ktoré už uviedol. Keďže vydražiteľ o žiadnom práve nepripúšťajúcom dražbu nevedel, nie je možné jeho dobromyseľnosť účinne spochybníť. A naopak, ak dotknutá osoba (žalobca) o takomto práve vedela a neuplatnila si ho u exekútora a následne vylučovacou žalobou v zmysle Exekučného poriadku, nemôže byť z tohto dôvodu výsledok exekúcie, spolu s jeho právnymi konsekvenciami, spočívajúcimi v zániku práva žalobcu, spochybnený na úkor práv vydražiteľa. Argumentácia žalobcu uvedená v bode 8. odvolania je účelovou dezinterpretáciou. Prehlásiť na základe jeho vyjadrenia v písomnosti adresovanej súdu dňa 7.12.2018 exekučnú dražbu za účelovú je vzhľadom na jeho vyjadrenie (v jeho celistvosti) a predovšetkým vzhľadom k priebehu udalostí tejto dražby predchádzajúcich zjavným zavádzaním. V predmetnej písomnosti uviedol: „Predmetnej exekúcii som sa ako povinný síce nepodriadil dobrovoľne, ale vzhľadom na to, že som bol vďaka mojej zlej ekonomickej situácii za účelom vyrovnania svojich dlhov nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX nútený tak či tak predať a potenciálny kupujúci mi, vzhľadom na okolnosti, viažuce sa k pôsobeniu M. Kočnera v tejto veci povedali, že sú nehnuteľnosti pripravení kúpiť len ak prejdú exekučnou dražbou, považoval som túto za najrozumnejšie riešenie.“ Z predmetného textu je teda zrejme, že exekučnú dražbu považoval za najrozumnejšie riešenie aj s ohľadom na to, že „potenciálny kupujúci mi, vzhľadom na okolnosti, viažuce sa k pôsobeniu M. Kočnera v tejto veci povedali, že sú nehnuteľnosti pripravení kúpiť len ak prejdú exekučnou dražbou.“ Vzhľadom na tento rozšírený názor verejnosti na exekúciu ako originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva je táto druhá časť jeho tvrdenia iba interpretáciou prevládajúceho názoru verejnosti na dôsledky exekučnej dražby, v žiadnom prípade však nie je možné z uvedeného vyvodit', že podmienky na realizáciu exekučnej dražby neboli splnené alebo, že boli umelo vytvorené a že exekúcia bola účelová. Žalobca účelovo zamlčal prvú časť vyjadrenia, v ktorom je uvedené: „Predmetnej exekúcii som sa ako povinný síce nepodriadil dobrovoľne, ale vzhľadom na to, že som bol vďaka mojej zlej ekonomickej situácii za účelom vyrovnania svojich dlhov nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. 9547 nútený tak či tak predať...“ Táto časť vyjadrenia úplne napĺňa definíciu exekúcie a jej účelu: „Účelom exekúcie je nútená realizácia rozhodnutia..., vykonáva sa zásahom do majetkových práv povinného, čiže dlžníka. Jej cieľom je uspokojiť pohľadávku oprávneného.“ Exekúcia

teda napĺňala jej účel definovaný v prísľušných zákonných ustanoveniach, dôvod, vznik, priebeh a výsledok exekučnej dražby bol založený na reálnych ekonomických a právnych vzťahoch jej účastníkov a jej označenie ako „účelovej“ je neopodstatnené. Záver žalobcu, že malo ísť o účelové konanie a o akési „očistenie“ predmetu dražby je nedôvodný a zostal aj neodôvodnený. K relevantnosti aplikácie nálezU Ústavného súdu č.k. I. ÚS 726/2016-53, uviedol, že tak ako bolo už v minulosti viackrát skonštatované, v predmetnom náleze ide o situáciu, v ktorej bol vlastník nehnuteľnosti svojho vlastníckeho práva zbavený konaním, ktoré bolo právoplatným rozsudkom v trestnom konaní vyhodnotené ako zločin. (bod 40. nálezU). Poukázal na bod 37. odôvodnenia napadnutého rozsudku a tvrdenia žalobcu uvedené v jeho odvolaní, v ktorom prejedukuje výsledok trestného konania vedeného pod sp.zn. 9 T 49/2017, ktoré by údajne svojim výsledkom vylúčilo dobromyseľnosť vydražiteľa a venuje sa predmetnému trestnému konaniu, jeho výsledku a jeho potenciálnym právnym dôsledkom. Žalobca účelovo nerozlišuje medzi dvoma samostatnými aktami, a to započítaním vykonaným v súlade s § 363 Obchodného zákonníka, ktoré malo právotvorné účinky (zánik pohľadávky žalobcu) a „kvitanciou“, ktorá mala iba deklaratórne účinky. Svoje postavenie prednostného záložného veriteľa teda žalobca nestratil v dôsledku kvitancie, ale v dôsledku vykonaného započítania, ktoré by samozrejme vtedajší vlastník nehnuteľnosti oznámil katastru aj bez doručenej kvitancie. Súd prvej inštanacie nezakladá svoje rozhodnutie na právnych a faktických následkoch výmazu sporného záložného práva, ale na pochybnostiach o existencii tohto záložného práva v dôsledku zániku pohľadávky započítaním ešte pred začiatkom exekúcie v spojení s neuplatnením si tohto práva žalobcom u exekútora pred príklepom v exekučnej dražbe (vylučovacia žaloba) a predovšetkým na jeho následnom konzekventnom zániku, prostredníctvom tohto príklepu v dôsledku kogentných ustanovení Občianskeho zákonníka. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu v odvolaní o tom, že ak by nedošlo k výmazu sporného záložného práva z katastra, nebol by priestor na tvrdenie súdu, že nebol v čase exekučnej dražby prednostným záložným veriteľom, ani priestor na úvahy o dobromyseľnosti vydražiteľa. Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na ustanovení § 151md ods. 1 písm. f/ Občianskeho zákonníka s poukazom na bod. 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalobca v odvolaní difamačne používa termín „sfalšovaná kvitancia“ a v bode 10. sa podrobne venuje trestnému stíhaniu vedenému pod sp.zn. 9 T 49/2017 na Okresnom súde Bratislava I., ktorého predmetom má byť trestné stíhanie práve v súvislosti s uvedenou kvitanciou. Žalobcove tvrdenia, venujúce sa problematike kvitancie a spájajúce túto kvitanciu s trestnoprávnou zodpovednosťou, majú pravdepodobne za cieľ vytvoriť protiváhu k tomu, že sám žalobca je mediálne spájaný s trestne stíhaným Mgr. Mariánom Kočnerom, pričom jeho prepojenia s touto spoločnosťou sú identifikované v mnohých kauzách s trestnoprávnym dosahom (Golfový areál Báč, DPH/Hotely Donovaly, Zmenky TV Markíza, Technopol) a Marián Kočner je v médiách označovaný za konečného u ivateľa výhod spoločnosti Midas Investments Ltd., t.j. žalobcu. K týmto difamačným tvrdeniam žalobcu dodal, že predmetné trestné konanie nebolo právoplatne ukončené, a preto akékoľvek tvrdenie žalobcu o „sfalšovanej kvitancii“ je iba tvrdením, resp. dohadom súkromných osôb tak ako to v bode 26. a 37. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia identifikoval aj prvoinštančný súd; žalobca nikde v odvolaní, ale ani v žiadnom inom zo svojich predchádzajúcich podaní neidentifikoval, na  om by malo byť založené jeho častokrát používané tvrdenie, ktoré našlo v odvolaní odraz vo vyjadrení : „Ak by nedošlo k výmazu sporného záložného práva z katastra, nebol by priestor ... na úvahy o dobromyseľnosti vydražiteľa.“ Zo žalobcových podaní nie je totiž vôbec zrejmé, akým spôsobom je možné spojiť majiteľa nehnuteľností z roku 2013, ktorý spornú kvitanciu katastru oznámil a vydražiteľa, ktorý v roku 2015 nehnuteľnosti nadobudol príklepom v exekučnej dražbe. Tvrdenie žalobcu v bode 9. odvolania, že: „Priestor na úvahy o dobromyseľnosti vydražiteľa by tu však nepochybne nebol ani v prípade, ak by bolo právoplatne ukončené trestné konanie, ktoré by svojim výsledkom vylúčilo dobromyseľnosť vydražiteľa v súvislosti s falšovaním kvitancie a jej použitím pri výmaze na katastri“, je neodôvodnené; tvrdenia žalobcu o tom, že právoplatne ukončené trestné konanie, ktoré by preukázalo falšovanie kvitancie by malo mať vplyv na uznanie existencie žalobcom tvrdeného záložného práva, sú aj formálne nesprávne. Ak by sa mal totiž súd vracaa do histórie, na definitívne uznanie existencie žalobcom tvrdeného záložného práva by nestačilo uznanie kvitancie za „falošnú“, ale súd by musel určiť, či toto právo zaniklo alebo nezaniklo zápočtom vykonaným dňa 28.3.2013. Keďže však súd prvej inštanacie na základe § 151md ods. 1 písm. f/ Občianskeho zákonníka rozhodol, že ak aj záložné právo nezaniklo zápočtom, zaniklo definitívne v momente príklepu v exekučnej dražbe, je zrejmé, že akékoľvek rozhodnutie súdu (sp.zn. 9 T 49/2017) vo veci autentickosti kvitancie by na rozhodnutie súdu o existencii záložného práva nemalo žiaden vplyv. Záver prvoinštančného súdu o tom, že: „príklep je privilegovaný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, v priamom rozpore s Ústavou Slovenskej republiky zakazujúcou rozlišovanie jednak v obsahu a jednak v rozsahu ochrany vlastníckeho práva“, nie je jeho argumentáciou, ale Ústavného súdu Slovenskej republiky, pričom súd prvej inštanacie ju pou il v odôvodnení napadnutého

rozsudku iba derivatívne. Privilegovanosť nadobudnutia vlastníckeho práva príklepom v exekučnej dražbe argumentuje ústavný súd aprobáciou tohto spôsobu nadobudnutia súdom, t.j. ide o spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva „odobrený rozhodnutím štátu.“ Ďalej žalovaný v I. rade vo vyjadrení uviedol, že žalobca sa v odvolaní (ako aj mnohých predchádzajúcich podaniach) často odvoláva na princípy právnej istoty a všeobecnej spravodlivosti, pričom uvádza, že mu nejde o určenie vlastníckeho práva, ale o určenie existencie záložného práva. K tomuto sa vyjadril prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia tak, že vlastnícke právo je oveľa silnejším právom k predmetu exekúcie než je právo záložné a tak nie je možné prisvedčiť právnomu názoru, že záložnému právu by malo prislúchať privilegované postavenie. Tento prístup žalobcu je striktné formalistický a nerešpektujúci ním častokrát prezentované princípy právnej istoty a všeobecnej spravodlivosti, nakoľko dôsledkom určenia existencie záložného práva by následne bola strata vlastníckeho práva vydražiteľa To, že Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze (I. ÚS...) záložné právo priamo nemenoval, nemôže pri rešpektovaní princípov právnej istoty a všeobecnej spravodlivosti znamenať, že vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, sa stane vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ predchádzajúceho vlastníckeho práva k predmetu exekúcie, avšak s ohľadom na „pravdivosť“ predchádzajúceho (tretiou osobou tvrdeného) záložného práva viaznuceho na predmete exekúcie (ktoré nebolo predmetom evidencie na liste vlastníctva povinného), ktorého faktické dôsledky by však (po jeho „znovu zapísaní“ na list vlastníctva vydražiteľa a následnej realizácii) boli potenciálne rovnaké, t.j. viedli by k strate jeho vlastníckeho práva. Poukázal ešte na skutočnosť, že žalovaní v II., III. rade predmetné nehnuteľnosti nadobudli za stavu „čistého“ listu vlastníctva, teda v momente, kedy Okresný úrad, katastrálny odbor, rozhodoval o povolení vkladu vlastníckeho práva na JUDr. L. Pekára a spoločnosti EXEDRA, s.r.o., nebola na liste vlastníctva č. 9547 zapísaná žiadna farcha, žiadna informatívna alebo obmedzujúca poznámka a tiež žiadna plomba o zmene práva k nehnuteľnostiam. Podaním zo dňa 10.7.2018 sa žalobca pokúsil zanalyzovať „spriaznenosť osôb zúčastnených na transakciách“ za posledných cca 20 rokov, ale nepodarilo sa mu preukázať akékoľvek spojenie nadobúdateľov D. a spoločnosti EXEDRA, s.r.o. s kýmkoľvek iným z tejto jeho rozsiahlej analýzy. Je teda zrejmé, že títo nadobúdatelia (nadobudli nehnuteľnosti súkromnoprávnym aktom, nie príklepom v exekučnej dražbe) boli dobromyseľní. Aj ich dobrú vieru, že nadobúdajú nehnuteľnosti nezaťažené záložným právom, musí súd skúmať a musí pri meritórnom rozhodnutí na ňu prihliadnúť. Uvedené skonštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo dňa 16.3.2016, č.k. I. ÚS 549/2015-33. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, konštatoval, že žalobca sa uchyluje k difamačným tvrdeniam a uvádza, že mal byť svojho vecného práva zbavený „na základe podvodného konania skupiny osôb“ napriek tomu, že žiadne podvodné konanie v súvislosti s žalobcom tvrdeným právom nebolo nikomu právoplatne preukázané. Aplikácia ustanovenia § 151md ods. 1, písm. f/ (pravdepodobne Občianskeho zákonníka, poznámka odvolacieho súdu) súdom prvej inštancie bola správna, k čomu sa už rozsiahlo vyjadril. Prvoinštančný súd správne skonštatoval, že ak by tvrdené právo žalobcu aj fakticky existovalo v v čase exekučnej dražby zaniklo najneskôr momentom udelenia príklepu, žaloba nemôže byť úspešná, a to bez ohľadu na ostatné sporné okolnosti prípadu. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nepripustil žalobcom navrhované dôkazy týkajúce sa údajného prepojenia subjektov v súvislosti s exekučnou dražbou, ani nevykonal celú radu dôkazov navrhovaných žalovanými, napríklad dôkazy vo vzťahu k otázke premlčania alebo zániku zabezpečenej pohľadávky započítaním. Odhliadnuc od toho, že prvoinštančný súd vzhľadom na jeho názor na dobromyseľnosť vydražiteľa korešpondujúci s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.11.2008, č.k. II. ÚS 289/08-32, tieto dôkazy vykonať nepotreboval a tak je presvedčený, že žalobcom predstreté dôkazy nemali v skutočnosti schopnosť preukázať reálne a zreteľa hodné prepojenia medzi konajúcimi subjektmi v súvislosti s exekučnou dražbou. Väčšinou išlo o vyfabulované a absurdné tvrdenia, ktorých pravdivosť vyvrátil rozsiahlou argumentáciou vo svojom vyjadrení zo dňa 7.12.2018. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces žalobcom uviedol, že toto považuje za nedôvodné, nakoľko na pojednávaní konanom dňa 30.5.2018 súd prvej inštancie podľa § 181 C.s.p. uviedol predbežné právne posúdenie veci vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX a presne v intenciách predbežného právneho posúdenia veci aj rozsudkom zo dňa 10.12.2018 žalobu zamietol a konanie o nehnuteľnostiach zapísaných na uvedenom liste vlastníctva, ktoré neboli predmetom exekučnej dražby, vyčlenil na samostatné konanie. Tvrdenia žalobcu o nekonzistentnosti právnych úvah súdu prvej inštancie medzi predbežným právным posúdením a rozsudkom preto považuje za nedôvodné a označenie napadnutého rozsudku za prekvapivé rozhodnutie, za scestné. Nie právne úvahy prvoinštančného súdu, ale práve právne úvahy žalobcu sú nekonzistentné, dovolávanie sa žalobcu porušenia jeho procesných práv a porušenia práva na spravodlivý proces je nedôvodné.

Argumentácia žalobcu o jeho šikanóznom a nezmyselnom zaťažení preukazovaním vlastnej aktívnej vecnej legitímácie je taktiež nedôvodná. Žalobcom citované rozhodnutie Nejvyššího soudu České republiky zo dňa 25.10.2005, sp.zn. 29 Odo 914 /2004, je na danú situáciu neaplikovateľné. Aktívnu vecnou legitímáciou sa predsa rozumie nielen také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), ale rovnako mu vyplýva aj procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Ak by aj prisvedčil argumentácii žalobcu, že všetci žalovaní nemajú právo namietat' prekročenie oprávnení zástupcu spoločnosti Midas Investments Ltd. vyplývajúce z nepredloženia platnej plnej moci, ktorá by ho oprávňovala k podpisu zmluvy o postúpení pohľadávok na žalobcu, je však zrejmé, že uvedeným právnym nedostatkom sa žalobcovi nepodarilo preukázať ani jeho procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať pred súdom. Žalobca nepredložil ani žiadne „dodatkové“ schválenie podpisu splnomocnenca na zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 12.12.2012 a plnú moc, ktorá by konajúcu osobu oprávňovala k podpisu tejto zmluvy (t.j. plnú moc časovo predchádzajúcu podpisu predmetnej zmluvy) predložil až v roku 2018, pričom k jej apostilácii prišlo až dňa 4.10.2018, t.j. viac ako štyri roky po podaní žaloby a viac ako šesť rokov po udelení tejto plnej moci. Sám splnomocnenec existenciu tejto plnej moci vo svojej výpovedi pred orgánmi činnými v trestnom konaní poprel. Ak by prisvedčil tvrdeniu žalobcu, že jeho aktívnu vecnú legitímáciu vlastne nemusí preukazovať, resp. nedostatky v jej preukázaní v priebehu procesu odstrániť, tak by ad absurdum existenciu práva, z ktorého vyvodzoval svoj nárok uplatnený pred súdom žalobca nemusel preukazovať vôbec, stačilo by jeho prehlásenie, že tento nárok existuje. Nestotožnil sa ani s argumentáciou žalobcu, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v rozpore s ustanovením § 220 C.s.p., pretože napadnutý rozsudok obsahuje všetky náležitosti vymenované v uvedenom ustanovení zákona, keď súd prvej inštancie podrobne a detailne rozobral, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. K svojmu zastúpeniu občianskym zástupcom Ing. Pavlom Jánošíkom na základe plnej moci, ktorú mu udelil dňa 1.10.2018 dodal, že ho zastupoval v zmysle plnej moci na dvoch pojednávaníach (dňa 3.10.2018 a 10.12.2018). Predtým ako udelil uvedenú plnú moc, dňa 25.9.2018 odvolal plnú moc Mgr. Karolovi Haťapkovi a overil si u Ing. P. Jánošíka, že ako zástupca nevystupuje v inom konaní. Súd prvej inštancie zjavne jeho zastupovanie Ing. P. Jánošíkom akceptoval, nakoľko uznesením nerozhodol o jeho neprípustnosti v zmysle § 89 ods. 2 C.s.p. Zároveň priložil kópiu odvolania plnej moci, keďže žalobca v odvolaní tvrdil, že jeho odvolanie plnej moci pre Mgr. Karola Haťapku sa nenachádza v súdnom spise. Argumentácia žalobcu, že by Ing. P. Jánošík nemal byť spôsobilý na jeho zastupovanie v údajnej súvislosti s možným vystupovaním v predmetnej veci v pozícii svedka ohľadne skutočností týkajúcich sa prepojenosti jednotlivých osôb pri exekučnej dražbe predmetných nehnuteľností je bezpredmetná, nakoľko súd dokazovanie v tejto veci neprípustil. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že vec nebola rozhodnutá zákonným sudcom považoval za nedôvodné, pretože pravidlá určovania zákonného sudcu pre občianskoprávnu agendu sú upravené v rozvrhu práce Okresného súdu Pezinok na rok 2017 v časti B/1/1, 2. Rozvrh práce neschvaľuje súdna rada, ale sudcovská, ktorá taktiež schvaľuje zásady aplikácie rozvrhu práce. Z rozvrhu práce Okresného súdu Pezinok na rok 2017 vyplýva, že všetky zmeny v priebehu roka sú upravované rozhodnutím predsedu súdu a to podľa zásad, ktoré sú upravené v citovanom rozvrhu práce, pričom tak tomu bolo aj v tomto prípade. Záverom skonštatoval, že konanie žalobcu, ktorý si je dobre vedomý, že nepodaním vylučovacej žaloby v predmetnom exekučnom konaní stratil definitívne a nenávratne svoju pozíciu prednostného záložného veriteľa hraničí so zneužitím práva, nakoľko naťahovanie tohto sporu a neustále podávanie návrhov na neodkladné opatrenia znemožňuje (minimálne prostredníctvom inštitútu informatívnej poznámky o tomto spore v katastri nehnuteľností) riadne užívanie a slobodné nakladanie s nehnuteľnosťami ich súčasným vlastníkom. Svoju chybu sa žalobca snaží napraviť prostredníctvom preukazovania rôznych absurdných dohadov o jeho vzájomnom personálnom prepojení a iných dotknutých subjektov v tomto konaní, ktoré však súd prvej inštancie ako dôkaz neprípustil a v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka rozhodol, že právo žalobcu zaniklo najneskôr udelením exekučného príklepu. Považuje za neprípustné a opovážlivé, aby žalobca (sám neustále v tlači medializovaný v súvislosti s mnohými kauzami M. Kočnera s kriminálnym pozadím) nedostatok svojej bdelosti alebo vedomosti v súvislosti s predmetnou exekučnou dražbou nahrádzal fabuláciami a kriminalizovaním sporových strán tohto civilnoprávneho sporu a ďalších osôb. Nakoľko žalobca opomenul strážiť svoje práva, bude spravodlivo penalizovaný ich stratou. Tento súkromnoprávny inštitút oslabenia, či zániku práva v súvislosti s márnym uplynutím času alebo v súvislosti s nevyužitím nástroja právnej obrany, je obdobne ako napr. premlčanie, či preklúzia, výrazom právnej zásady vigilanti bus iura scriptasunt (právo praje ostrážitým). Žalobca preukázateľne pozná a dokáže použiť inštitút vylučovacej žaloby (žaloby o vylúčenie veci z exekúcie), nakoľko vo veci pozemkov zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, takúto žalobu dňa 28.3.2019 na Okresnom súde Bratislava II. podal. Nepodanie vylučovacej žaloby v prípade exekučného konania

na nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX bolo dôsledkom žalobcovho opomenutia, za ktoré ale musí byť penalizovaný on sám, nie nadobúdateľ týchto nehnuteľností v exekučnej dražbe. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

6. Žalovaní v II., III. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že napadnutý rozsudok považujú za správny po skutkovej i právnej stránke. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými okolnosťami prejednávanej veci, tieto náležite posúdil a svoje postupy zodpovedajúco vysvetlil v rámci odôvodnenia. Majú za to, že napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, netrpí žiadnou vadou, keď snaha žalobcu o jeho spochybnenie pramení výlučne z jeho nespokojnosti s výsledkom sporu. Zdôraznili, že žalobca v rámci odvolania, predovšetkým v rozsahu právnej argumentácie, neuviedol žiadnu novú skutočnosť, pričom sa výlučne zamerlal na vytrhávajúce izolovaných viet či myšlienok z kontextu v intenciách odôvodnenia rozhodnutia. Domnievajú sa, že žalobca sa za použitia subjektívnej argumentácie snaží v rámci odvolania spochybníť jasné a relevantné skutkové závery prvoinštančného súdu, zľahčovať jeho zistenia či právne relevantné skutočnosti a naopak nepodstatné a nepreukázané okolnosti zveličovať. Spor trval pred súdom prvej inštancie niekoľko rokov, v rámci neho, od ich vstupu do konania, sa podrobne vyjadrili k skutkovej, aj právnej stránke každého aspektu tejto veci a v podrobnostiach tak odkazujú na všetky doterajšie písomné podania a ústne vyjadrenia z jednotlivých pojednávaní. Zdôraznili, že s ich argumentami sa súd prvej inštancie stotožnil, čo vyplýva aj z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Poukázali na to, že žalobca vníma rozhodnutie čisto zo svojho subjektívneho pohľadu, keď v ňom hľadá odpovede na otázky, ktoré sú predovšetkým rozhodujúce pre neho samotného. Podmienka náležitého odôvodnenia rozhodnutia v intenciách práva na spravodlivý proces ale vyžaduje, aby rozhodnutie poskytovalo odpovede na námietky zásadne, t.j. také ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné a kľúčové a nie na všetky námietky, ktoré boli v priebehu konania vznesené stranou sporu; tieto náležitosti napadnutý rozsudok spĺňa. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom konštatovali, že nehnuteľnosti, ktorých sa týka spor o určenie záložného práva žalobcu, žalovaný v III. rade nadobudol na základe kúpnej zmluvy od žalovaného v II. rade; vklad povolený dňa 27.3.2018, č. V-XXXX/XXXX. Bezprostredným právnym predchodcom žalovaného v II. rade vo vzťahu k vlastníctvu predmetných nehnuteľností bol René Arbic, trvale bytom Kanada, Quebec, Brossard, 8240 Oregon ave., vlastníkom nehnuteľností sa stal 31.5.2017. Pán Arbic nehnuteľnosti nadobudol od spoločnosti Euro Personal Service, s.r.o., ktorá bola ich vydražiteľom na exekučnej dražbe nehnuteľností pod sp.zn. 41 EX 053/2015. Príklep udelený súdnym exekútorom Mgr. Ing. Štefanom Majchrákom na exekučnej dražbe nehnuteľností pod sp.zn. 41 EX 053/2015, bol schválený uznesením Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 3.12.2015, sp.zn. 57 Er 3306/2015. Všetky vyššie uvedené skutočnosti sú známe a museli mu byť známe aj v čase rozhodovania, nakoľko sú súčasťou rozsiahleho spisového materiálu. Súd prvej inštancie na tieto skutočnosti náležite poukázal v odôvodnení rozsudku. Keďže spoločnosť Euro Personal Service, s.r.o. nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam originárnym spôsobom, prípadné predchádzajúce ťarchy spočívajúce v údajnom záložnom práve žalobcu, v žiadnom prípade nemohli prejsť na vydražiteľa a ani na jeho právnych nástupcov. Na nehnuteľnostiach zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie H. nemôže v súčasnosti viaznuť akákoľvek ťarcha, ktorej právny titul vzniku sa odvodzuje od právnych úkonov osôb, ktoré nehnuteľnosti vlastnili pred vydražiteľom. Slovenské súkromné právo je postavené na zásade, že nik nemôže na iného previesť viac práv, ako sám má („nemo dat quod non habet“). V slovenskom súkromnom práve je uvedená zásada prelomená v prospech ochrany dobromyseľného nadobúdateľa vo výnimočných prípadoch, ktoré vyplývajú priamo zo zákona, a to: dobromyseľné nadobudnutie veci od nepravého dediča, ktorému bolo dedičstvo potvrdené (§ 486 Občianskeho zákonníka); dobromyseľné nadobudnutie huteľnej veci, ak sa kúpna zmluva spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 446 Obchodného zákonníka); dobromyseľné nadobudnutie cenného papiera (§ 19 ods. 3 Zákona o cenných papieroch); dobromyseľné nadobudnutie veci od toho, koho vlastníctvo bolo osvedčené právoplatným rozsudkom, ktorý bol v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku zrušený (§ 418, § 456 C.s.p.); dobromyseľné nadobudnutie veci na exekučnej dražbe (§ 140 ods. 2 písm. I/ Exekučného poriadku). Na exekučnej dražbe od nevlastníka má normatívny základ, teda že tu nejde o „voľnú“ interpretáciu proti normatívnemu textu. Nadobudnutie vlastníckeho práva člení ďalej právna teória práva na derivatívne (odvodené) a originárne. Na rozdiel od originárneho nadobudnutia, pri derivatívnom nadobudnutí vlastníckeho práva vstupuje nadobúdateľ do právneho postavenia predchodcu (sukcesia). Právna teória člení derivatívne nadobudnutie vlastníckeho práva na prevod a prechod práva. Pri derivatívnom nadobudnutí práva platí zásada „nemo dat quod non habet.“ Iba výnimočne, s poukazom na uvedené, spôsobí derivatívny nadobúdaci titul výnimku z tejto zásady za účelom ochrany dobromyseľného nadobúdateľa. Potom výnimočne platí, že na základe inak

derivatívneho nadobúdacieho titulu nadobudne dobromyseľný nadobúdateľ vlastnícke právo, aj keď niet spôsobilého právneho predchodcu, teda nadobudne ho originárne. Napríklad, ak povinný nebol vlastníkom veci vydraženej na exekučnej dražbe, dobromyseľný vydražiteľ nadobudol vec originárne (inak ju nadobúda derivatívne). Predmetné originárne nadobudnutie sa vzťahuje aj na všetky ťarchy a iné právne vady, a to aj z hľadiska ich prípadnej spornosti. Originárne nadobudnuté vlastnícke právo má obsah, ktorý vopred vylučuje uplatnenie zásady, že nikto nemôže na druhého previesť viac práv, než má sám. Nadobudnutie vlastníctva originárnym spôsobom totiž vylučuje možnosť stotožniť tento obsah s oprávneniami predošlého vlastníka, ktoré z rozličných dôvodov mohli byť zúžené alebo modifikované rozmanitými obmedzeniami obsahu vlastníckeho práva. Na takéhoto nadobúdateľa sa hľadí ako na prvotného, dobromyseľného, nesleduje sa právny osud veci, ktorý zdieľala pred nadobudnutím vlastníckeho práva z daného titulu. Na túto skutočnosť poukázal aj Krajský súd v Bratislave v uznesení č.k. 8 Co 410/2016-433, ktorý v bode 14. odôvodnenia uviedol: „Pokiaľ navrhovateľ poukazoval v tomto smere na § 151h Občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje podmienky, za ktorých prechádza záložné právo na nadobúdateľa zálohu, je potrebné poznamenať, že sporné nehnuteľnosti, ktoré by mali predstavovať záloh, nadobudol vydražiteľ originálne príklepom na dražbe a zaplatením ceny; nešlo v danom prípade o prevod alebo prechod zálohu na nadobúdateľa.“ K obdobným záverom dospel aj Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp.zn. (správne č.k., poznámka odvolacieho súdu) 15 Co 160/2018-1217, keď v odôvodnení rozhodnutia pod bodom 10. konštatoval, že exekučná dražba predstavuje originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, pričom do skupiny nadobúdania vlastníckeho práva originárnym spôsobom patrí aj nadobúdanie vlastníckeho práva pri nútenej dražbe podľa zákona č. 233/1995 Z.z. Ustanovenia Exekučného poriadku vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka o záložnom práve sú špeciálnymi ustanoveniami a preto na vydražiteľa neprešlo záložné právo tak, ako to má na mysli ustanovenie § 151h Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedli, že ochrana vydražiteľa v exekučnej dražbe, ako vydražiteľa, ktorého dobromyseľnosť je prezumovaná a teda nie je ju potrebné dokazovať, ide až tak ďaleko, že v rozhodovacej praxi slovenských a českých súdov, vrátane ústavného súdu sa ustálil právny názor, že prostredníctvom príklepu v exekučnej dražbe sa vydražiteľ stane vlastníkom nehnuteľnosti dokonca aj v prípade, ak sa ukáže, že povinný ich vlastníkom nebol, resp. ak vlastníctvo povinného k nim bolo spochybnené. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 289/08, podľa ktorého: „Ak exekučné konanie prebehne v súlade s účinnou právnou úpravou, t.j. ak exekučný súd ... pri nútenom výkone súdneho alebo iného rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí [vychádza] z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto jej práva včas (pred predajom nehnuteľností) podaním vylučovacej žaloby, nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom nehnuteľností ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol v okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník“. Neobstoja preto závery, ktorými žalobca spochybňuje dobromyseľnosť vydražiteľa, nakoľko ten nehnuteľnosti nadobudol príklepom na exekučnej dražbe a v tomto smere tak nie je namieste skúmať dobromyseľnosť. Neobstoja ani argument žalobcu, že sa nemohol brániť v exekučnom konaní, nakoľko celý priebeh exekučného konania bol známy z verejne dostupných zdrojov, pričom aj on sám ako tretia osoba mohol využiť prostriedky obrany v exekučnom konaní (návrh na odklad exekúcie, návrh na zastavenie exekúcie, excindačná žaloba); ani predloženými vyjadreniami a irelevantnými dôkazmi, predkladanými zo strany žalobcu. Tieto závery nespochybňuje ani odvolanie sa na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 726/2016, keď v ňom zdôraznil, „že nespochybňuje svoju judikatúru, na ktorú odkázal krajský súd v napadnutom rozsudku (II. ÚS 159/07). Vo veci sťažovateľov však nešlo o prípad, keď bolo potrebné posudzovať zákonnosť priebehu exekúcie a platnosť nadobudnutia vlastníckeho práva ako právneho predchodcu žalovanej, na ktoré nemali okresný súd ani krajský súd oprávnenie a uvedené patrí do kompetencie exekučného súdu“. Sporná v tomto smere bola práve otázka dobromyseľnosti, nakoľko bolo zjavné v čase rozhodovania, že právna predchodkyňa bola zbavená svojho vlastníckeho práva v súvislosti s trestným činom, a preto neboli posúdené individuálne okolnosti prípadu z hľadiska dobromyseľnosti. Za daných okolností nie je vyššie citované rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky tak ako argumentoval žalobca, aplikovateľné na prejednávajúcu vec. Odvolaciu námietku žalobcu ohľadne procesného pochybenia súdu prvej inštancie o predbežnom právnom názore, že prvoinštančný súd nepostupoval správne pri aplikácii ustanovenia § 181 C.s.p., keď neuviedol akú judikatúru bude na vec aplikovať, ktoré skutočnosti považuje medzi stranami za sporné a podobne a svoju povinnosť si splnil čo do vyslovenia predbežného právneho názoru na pojednávaní dňa 30.5.2018 len formálne a tak nemal možnosť

zaujať postoj k právnym úvahám súdu, považovali za nedôvodnú, nakoľko na právny názor súdu prvej inštancie reagoval žalobca bezprostredne priamo v podobe písomných vyjadrení a aj na pojednávaní konanom dňa 11.7.2018, ako to vyplýva priamo zo zápisnice z pojednávania. V samotnom podaní zo dňa 10.7.2018 sa vyjadroval k dobromyseľnosti v rozsahu, že táto nemôže byť daná s poukazom na prepojenosť viacerých subjektov. K otázke, ktorá bola pertraktovaná a vyvstala aj s predbežného právneho názoru súdu sa tiež žalobca vyjadroval vo svojom vyjadrení zo dňa 25.9.2018, pričom sám argumentoval výkladom ustanovenia § 151h a § 151ma Občianskeho zákonníka. K otázkam zániku záložného práva v súvislosti s exekučnou dražbou sa žalobca vyjadroval aj vo svojej záverečnej reči. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa prvoinštančný súd nedopustil žiadneho pochybenia v súvislosti s vyjadrením predbežného právneho názoru a už vôbec nie v takej miere, že by dané zakladalo porušenie práva na spravodlivý súdny proces zo strany žalobcu. Obdobne to platí aj pre namietany nedostatok odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ako ja v súvislosti s prípadným pripustením zástupcu žalovaného v I. rade, ktoré z hľadiska procesného postupu nemôžu zakladať nesprávnosť rozhodnutia vo veci. Nestotožnili sa ani s tvrdeniami žalobcu o tom, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, pretože zo žiadneho ustanovenia zákona č. 757/2004 Z.z. nevyplýva, že by absencia zverejnenia stanoviska z prerokovania dodatku k rozvrhu práce znamenal, že by vec nebola prejednávaná alebo rozhodovaná nezákonným sudcom. Predmetné nezverejnenia nezakladá ani to, že samotný dodatok k rozvrhu práce by nevyvolával relevantné právne účinky. Následky riadneho nevydania, t.j. aj nezverejnenia, sa vzťahujú len na rozvrh práce, nie jednotlivé dodatky, resp. zmeny v rozvrhu práce tak, ako to vyplýva z dikcie ustanovenia § 52 ods. 6 zákona č. 757/2004 Z.z. Odvolaciemu súdu preto navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť; žiadali trovy odvolacieho konaní.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniam žalovaných v I., II., III. rade uviedol, že žalovaní v II., III. rade v rámci vyjadrenia k odvolaniu (po vlastnom zhrnutí jeho odvolacích dôvodov) uvádzajú všeobecné hodnotiace a nepodložené tvrdenia o tom, že jeho odvolanie pramení výlučne z jeho nespokojnosti s výsledkom sporu, ale tieto tvrdenia vôbec nekonkretizujú. Argumentácia žalovaných v II., III. rade narábajúca s pojmami "originárne" a "derivatívne" nadobudnutie vlastníckeho práva, je vnútorne nekonzistentná a irelevantná, keď pri riešení otázky pôsobenia záložného práva voči nadobúdateľovi na exekučnej dražbe nemá oporu v ustanoveniach Exekučného poriadku, ani Občianskeho zákonníka, na ktoré odkazuje ustanovenie § 153 ods. 1, ods. 4 Exekučného poriadku, pričom navyše principiálnym spôsobom napáda právny základ prvoinštančného rozsudku. Ak by sa právna úprava obsiahnutá v § 151h, § 151ma a § 151md Občianskeho zákonníka nevzťahovala na záložné práva k nehnuteľnosti, ktorú vydražiteľ nadobúda na exekučnej dražbe z dôvodu, že citované ustanovenia zákona riešia osud záložných práv len pre prípad prevodu a prechodu vlastníckeho práva k zálohu a zároveň, ak by nadobudnutie nehnuteľnosti na exekučnej dražbe nebolo ani prevodom ani prechodom vlastníckeho práva, museli by všetky záložné práva k vydraženej nehnuteľnosti pôsobiť voči vydražiteľovi vždy. Ak by použitie ustanovení Občianskeho zákonníka bolo vo vzťahu k vydražiteľovi nehnuteľnosti na exekučnej dražbe vylúčené, neexistoval by žiaden „osobitný zákon“, ktorý by zamedzil pôsobeniu záložných práv voči akémukoľvek vydražiteľovi na exekučnej dražbe (ustanovenie druhej vety § 153 ods. 1 Exekučného poriadku). Odkaz na právne názory uvedené v odôvodneniach rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave je právne bezvýznamný, keďže sa nejednalo o meritórne rozhodnutia; právne názory v nich vyslovené neboli pre prvoinštančný súd záväzné a dokonca nemohli prejudikovať rozhodnutie vo veci samej. Navyše podľa jeho názoru z ich obsahu ani nevyplývajú také právne závery, o ktoré by sa mohol čo aj len argumentačne opierať napadnutý rozsudok. Uplatnenie zásady „nemo dat quod non habet“ je pri posudzovaní právneho základu napadnutého rozhodnutia právne irelevantné, ak žalované záložné právo v čase exekučnej dražby existovalo. Otázku, ktoré záložné práva pôsobia voči nadobúdateľovi predmetu exekučnej dražby riešilo v rozhodujúcom čase ustanovenie § 153 ods. 1, ods. 4 Exekučného poriadku s odkazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka. V predmetnom spore nie je a nebola riešená otázka, či by na vydražiteľa mohlo prejsť neexistujúce záložné právo, resp. existujúce, ale nie prednostné záložné právo. On totiž tvrdí, že v čase exekučnej dražby jeho záložné právo existovalo a bolo prednostným a zo žiadneho ustanovenia právnych predpisov Slovenskej republiky, Európskej únie, ani z medzinárodných zmlúv sa nedá žiadnym spôsobom dovodiť, že by udelením príklepu na exekučnej dražbe zaniklo. Dobromyseľnosť vydražiteľa nebola pred súdom prvej inštancie predmetom vykonaného dokazovania; v tomto smere odkázal na body 5. až 10. svojho odvolania, v rámci ktorých namietal spôsob, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s touto otázkou, vrátane argumentácie o jej relevantnosti v konaní. K vyjadreniu žalovaných v II., III. rade ohľadne procesného pochybenia prvoinštančného súdu o predbežnom právnom názore a k rozhodnutiu veci nezákonným sudcom uviedol, že zotráva na argumentácii uvedenej v odvolaní. K vyjadreniu žalovaného v I. rade konštatoval, že nakoľko súd

prvej inštancie nevykonával žiadne ním navrhované dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností, s výnimkou preukazovania aktívnej legitímácie, sú tvrdenia žalovaného v I. rade o nepreukázaní týchto skutočností ním irelevantné. To platí aj vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného v I. rade, ktoré prezentuje tak, akoby boli nesporné, prípadne o ktorých tvrdí, že ich vyvrátil rozsiahlou argumentáciou. Ohľadne vyjadrenia žalovaného v I. rade k jednotlivým odvolacím dôvodom, najmä k nesprávnemu právnemu posúdeniu, zotrval v plnom rozsahu na odvolaní a skutočnostiach uvedených v tomto podaní. Žalovaný v I. rade tvrdí, že stratil definitívne svoju pozíciu prednostného záložného veriteľa v dôsledku toho, že nenavrhoval vylúčenie veci z exekúcie, ale sám na strane 7. podania výslovne deklaruje, že takáto žaloba nie je potrebná, ak by sa mu podarilo preukázať, že vydražiteľ o existencii záložného práva vedel. Otázka dobromyseľnosti vydražiteľa a ani ďalších nadobúdateľov nebola pred súdom prvej inštancie predmetom vykonaného dokazovania, keďže prvoinštančný súd v dôsledku nesprávneho právného posúdenia veci zamietol všetky návrhy na vykonanie dôkazov. Argumentácia žalovaného v I. rade týkajúca sa nespornosti údajnej nevedomosti vydražiteľa o spornom záložnom práve je tak irelevantná, pričom predložil v rámci odvolacieho konania nový dôkaz, a to žalobu o vylúčenie veci z exekúcie, ktorá sa týka nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX z. o dňa 28.3.2019, ktorý má preukazovať, že on tento inštitút pozná a dokáže použiť. Namieta prípustnosť tohto dôkazu v odvolacom konaní (§ 366 C.s.p.) pre jeho nerelevanciu k prejednávanej veci. Nie je zrejmé z akého titulu žalovaný v I. rade uvedenou žalobou disponuje, keď nie je sporovou stranou v konaní o tejto žalobe. Aktuálne bola dotknutá žaloba doručovaná len žalovanému, ktorým je Podnikateľské združenie. Jedná sa o ďalší dôkaz prepojenia vydražiteľa a žalovaného v I. rade a iných subjektov zúčastnených na exekučnom konaní. Dodala, že vykonávané exekučné záložné právo nemohlo byť akokoľvek považované za prednostné, nakoľko pred ním, okrem jeho záložného práva, vzniklo a bolo zapísané záložné právo v prospech spoločnosti K.S.I. spol. s r.o. Ani prípadné postúpenie pohľadávky tejto spoločnosti na oprávneného nezmenilo nič na tejto skutočnosti (ako tvrdí žalovaný v I. rade vo svojom podaní). Sám v podaní zo dňa 30.11.2019 uviedol, že nepodložené tvrdenia žalovaného v I. rade k osobe Mariána Kočnera nemajú v tomto konaní žiadnu vecnú relevanciu a argumentačnú hodnotu a sú len účelovým zneužívaním súčasného mediálneho ruchu okolo Mariána Kočnera s evidentným psychologickým zámerom. Zotrval na odvolacom návrhu.

8. Žalovaný v I. rade vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalobcu i vyjadreniu žalobcu k vyjadreniu žalovaných v II., III. rade uviedol, že žalobca väčšinu argumentov žalovaných označuje pojmom „irelevantné“, alebo jeho významovou obdobou bez toho, že by tvrdenú irelevantnosť argumentácie žalovaných sám nejako argumentačne zdôvodnil, pričom nepriinesol žiaden nový argument, dokonca vôbec žiaden argument, ktorý by bol schopný relevantne spochybniť argumentáciu žalovaných v ich vyjadreniach. Žalobca tvrdí, že žalovaní v II., III. rade vo svojom vyjadrení síce uvádzajú tvrdenia, že jeho odvolanie pramení výlučne z jeho nespokojnosti s výsledkom sporu, avšak tieto tvrdenia údajne vôbec nekonkretizujú, čo je nepravdivé, pretože žalovaní v II., III. rade veľmi jasne konkretizujú, v čom vidia subjektívnosť pohľadu a argumentácie žalobcu proti napadnutému rozsudku v jeho odvolaní, keď doslova uviedli: „...žalobca vníma rozhodnutie čisto zo svojho subjektívneho pohľadu, keď v ňom hľadá odpovede na otázky, ktoré sú predovšetkým rozhodujúce pre neho samotného. Podmienka náležitého odôvodnenia rozhodnutia v intenciách práva na spravodlivý proces ale vyžaduje, aby rozhodnutie poskytovalo odpovede na námietky zásadné, t.j. také, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné a kľúčové...“ Ďalej žalobca argumentáciu žalovaných v II., III. rade narábajúcu s pojmami „originárne“ a „derivátne“ označuje za vnútorne nekonzistentnú a irelevantnú, jej údajnú irelevantnosť ale ďalej v podstate nezdôvodňuje. V ďalšom texte sa žalobca, bez ďalšej argumentácie opustiac tému „originárne“ a „derivátne“ (ktorá bola skutočne argumentačnou témou vyjadrenia žalovaných v II., III. rade), snaží diskutovať s údajnou argumentáciou žalovaných v II., III. rade, že „právna úprava obsiahnutá v § 151h, § 151ma a § 151md Občianskeho zákonníka“ by sa vraj nemala vzťahovať „na záložné práva k nehnuteľnosti, ktorú vydražiteľ nadobúda v exekučnej dražbe z toho dôvodu, že citované ustanovenia riešia osud záložných práv len pre prípad prevodu a prechodu vlastníckeho práva k zálohu“. Niekoľko si prečítal argumentáciu žalovaných v II., III. rade v ich vyjadrení, ale takéto vyjadrenie v nej nikde nenašiel. Nakoľko sa žalobcom tvrdená argumentácia v texte vyjadrenia žalovaných v II., III. rade nikde nenachádza, je predmetné vyjadrenie žalobcu k nej scestné a nekorektné! Je si istý, že právny zástupca žalovaných v II., III. rade pozná ustanovenie § 153 Exekučného poriadku odvolávajúce sa na § 151h, § 151ma a § 151md Občianskeho zákonníka, čoho odrazom je, že vyjadrenie žalovaných v II., III. rade je plne v súlade s týmto ustanovením Exekučného poriadku. Argumentácia vo vyjadrení žalovaných v II., III. rade nehovorí o tom, že by sa na prípad nadobudnutia zálohu v exekučnej dražbe nemali vzťahovať ustanovenia § 151 h, § 151 ma a 151md Občianskeho zákonníka,

ale o tom, že nadobudnutie veci v exekučnej dražbe je považované za originárne nadobudnutie, pri ktorom je dobromyseľnosť vydražiteľa prezumovaná a keďže exekúcia nebola vedená na záloh (exekúcia bola riadne schválená súdom pričom žalobca však v tejto exekúcii nebol oprávneným a ani nevydal s exekúciou súhlas), záložné právo na vydražiteľa nepôsobí, ani ho nie je možné dodatočne týmto neregistrovaným záložným právom zaťažiť. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaní v II., III. rade neargumentovali, že „použitie ustanovení Občianskeho zákonníka by malo byť vo vzťahu k vydražiteľovi nehnuteľností na exekučnej dražbe vylúčené“ (tak ako im to vo vyjadrení podsúva žalobca), ale práve naopak, že záložné právo zaniklo a nepôsobí voči vydražiteľovi, práve preto, že to použitie predmetných ustanovení Občianskeho zákonníka pri vydražiteľovi ako originárnom nadobúdateľovi tak predpokladá. V predmetnom konaní (pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach) už Krajský súd v Bratislave vyslovil dva právne názory v uznesení č.k. 8 Co 410/2016-433, v bode 14. odôvodnenia sa uvádza: „Pokiaľ navrhovateľ poukazoval v tomto smere na § 151h Občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje podmienky, za ktorých prechádza záložné právo na nadobúdateľa zálohu, je potrebné poznamenať, že sporné nehnuteľnosti, ktoré mali predstavovať záloh, nadobudol vydražiteľ originálne príklepom na dražbe a zaplatením ceny, nešlo v danom prípade o prevod alebo prechod zálohu na nadobúdateľa“ a uznesení č.k. 15 Co 160/2018-1217, v bode 10. odôvodnenia, že exekučná dražba predstavuje originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, pričom do skupiny nadobúdania vlastníckeho práva originárnym spôsobom patrí aj nadobúdanie vlastníckeho práva pri nútenej dražbe podľa zákona č. 233/1995 Z.z. „Ustanovenia zákona č. 233/1995 Z.z. účinného v čase vykonania exekučnej dražby (Exekučný poriadok) sú špeciálnymi ustanoveniami (lex specialis) o nadobudnutí vlastníckeho práva vo vzťahu k § 132 Občianskeho zákonníka. Na vydražiteľa teda neprešlo záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam tak, ako to má na mysli ustanovenie § 151 h Občianskeho zákonníka.“ Žalobca tvrdí, že odkaz žalovaných v II., III. rade na tieto právne názory uvedené v odôvodneniach rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave v tomto procese je údajne právne bezvýznamný preto, že sa nejednalo o meritórne rozhodnutia (išlo o rozhodnutia vo veci neodkladných opatrení) a tieto právne názory neboli, podľa názoru žalobcu, pre prvoinštančný súd záväzná a nemohli prejudikovať rozhodnutie vo veci samej, keď z ich obsahu ani nevyplývajú také právne závery, o ktoré by sa mohol čo aj len argumentačne opierať napadnutý rozsudok. V žalobcom odvolaní napadnutom rozsudku cituje nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.11.2008, č.k. II. ÚS 289/08-32, ku ktorému súd prvej inštancie konštatoval, že právny názor v ňom vyjadrený korešponduje so záverom súdu o dôsledkoch exekučnej dražby. K pripomienke žalobcu, že je nutné rozlišovať určenie vlastníckeho práva a určenie záložného práva súd konštatuje, že je naopak nutné si uvedomiť, že vlastnícke právo je oveľa silnejším právom k predmetu exekúcie než je právo záložné a tak nie je možné prisvedčiť právnenému názoru, že záložnému právu by malo prislúchať privilegované postavenie. Keď si porovná túto časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia s horeuvedenými právnymi názormi Krajského súdu v Bratislave, je zrejmé, že tvrdenie žalobcu, že „z ich obsahu ani nevyplývajú také právne závery, o ktoré by sa mohol čo aj len argumentačne opierať napadnutý rozsudok“, je nepravdivé. Okrem toho uvedené právne názory Krajského súdu v Bratislave (dvoch senátov) napriek tomu, že sa to žalobcovi nepáči, vytvárajú silný predpoklad, že meritórne rozhodnutie Krajského súdu v odvolacom konaní bude postavené takisto na týchto úvahách a záveroch. Alebo naopak, je veľmi ťažké predstaviť si také meritórne rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktoré by uvedené, ním samým v tomto konaní prezentované dva totožné právne názory znegovalo alebo ignorovalo. Žalobca vo svojom vyjadrení uvádza, že uplatnenie zásady „nemo dat quod non habet“ je pri posudzovaní právneho základu napadnutého rozhodnutia právne irelevantné, ak žalované záložné právo v čase exekučnej dražby existovalo, že v predmetnom spore nie je a nebola riešená otázka, či by na vydražiteľa mohlo prejsť neexistujúce záložné právo, resp. existujúce, ale nie prednostné záložné právo a tvrdí, že v čase exekučnej dražby jeho záložné právo existovalo a bolo prednostným a zo žiadneho ustanovenia právnych predpisov SR, EU a ani z medzinárodných zmlúv sa údajne nedá žiadnym spôsobom dovodiť, že by udelením príklepu na exekučnej dražbe zaniklo. Žalovaní v II., III. rade vo svojom vyjadrení uvádzajú, že v slovenskom súkromnom práve je zásada „nemo dat non quot habet“ prelomená v prospech ochrany dobromyseľného nadobúdateľa len vo výnimočných prípadoch, z ktorých jedným je aj dobromyseľné nadobudnutie veci na exekučnej dražbe. K otázke existencie či neexistencie záložného práva v čase exekučnej dražby sa rozsiahlo argumentačne vyjadril vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo dňa 9.4.2019 a nemá viac čo dodať, iba to, že neustále ignorovanie vykonaného zápočtu a napádanie autenticity vlastnej kvitancie spoločnosťou, ktorá štyri roky nevedela súdu preukázať ani len vlastnú aktívnu legitimáciu pre tento proces, je za hranicou korektnosti. Zopakoval, že exekúcia nebola vedená na záloh a príklep v exekučnej dražbe bol schválený Okresným súdom Bratislava II. Na žalobcovo tvrdenie, že zo žiadneho ustanovenia právnych predpisov Slovenskej republiky, Európskej únie, ani z medzinárodných zmlúv sa nedá žiadnym

spôsobom dovodiť, že by predmetné záložné právo udelením príklepu na exekučnej dražbe zaniklo sa dá snáď najrozumnejšie odpovedať citáciou § 151md ods. 1 písm. f/ Občianskeho zákonníka. Žalobca ďalej tvrdí vo svojom vyjadrení, že dobromyseľnosť vydražiteľa nebola pred súdom prvej inštancie predmetom vykonaného dokazovania, pričom odkazuje na body 5.-10. svojho odvolania, v rámci ktorých namietal spôsob, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s touto otázkou, vrátane argumentácie ojej relevantnosti v konaní. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že: „Súd má za to, že s poukazom na charakter exekučnej dražby a nadobudnutie vlastníctva vydražených nehnuteľností privilegovaným spôsobom (rozhodnutím štátneho orgánu) nemožno v civilnom konaní podľa § 137 písm. c/ C.s.p. bez ďalšieho skúmať dobromyseľnosť vydražiteľa. Ak by totiž civilný súd v takomto konaní dospel k záveru, že vydražiteľ nebol pri vynaložení náležitej starostlivosti dobromyseľný, že nadobudol sporné nehnuteľnosti nezaťažené záložným právom, musel by taktiež dospieť prejudiciálne k záveru, že v exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, resp. bolo v tomto vydané nezákonné rozhodnutie, čo je však v zmysle ústavnej zásady nezávislosti a nestrannosti súdov vylúčené“ i „Súd len podotýka, že stranami skloňovanú zásadu zákazu restitutio in integrum, tohto času v Exekučnom poriadku už absentujúcu, na exekučnú dražbu nemožno podľa jeho názoru s poukazom na aktuálny vývoj práva vzťahnuť, pretože charakter takejto dražby nevystihuje prioritizácia ochrany dobromyseľnosti vydražiteľa, ale dôvera v zákonnosť rozhodnutí štátneho orgánu ako nositeľa verejnej moci.“ Dobromyseľnosť vydražiteľa nebola pred súdom prvej inštancie predmetom vykonaného dokazovania preto, že vzhľadom na prezentované závery, považoval toto dokazovanie za obsolentné a je potrebné zdôrazniť, že s týmito závermi súdu sa žalobca v jeho odvolaní žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal. Nakoľko mal teda súd zjavne za to, že „záložné právo ... muselo zaniknúť k momentu udelenia príklepu“, pričom skúmanie dobromyseľnosti vydražiteľa, vzhľadom na vyššie uvedené, nepovažoval za potrebné, nepripustil žalobcom navrhované dokazovanie vzťahujúce sa k tejto dobromyseľnosti, rovnako ako nepripustil ním navrhované dokazovanie ohľadom vykonaného započítania. Ku konštatovaniu žalobcu v jeho vyjadrení, že napriek vyjadreniu žalovaných v II., III. rade k procesnému pochybeniu súdu o predbežnom právnom názore a k rozhodnutiu veci nezákonným sudcom zotrúva na tvrdeniach a argumentácii, ktoré uviedol v odvolaní sa nevyjadruje, keďže žalobca iba tvrdí, že zotrúva na svojich tvrdeniach a argumentácii, ale k vyjadreniu žalovaných v II., III. rade k nim a ani k jeho vyjadreniu sa sám nijako nevyjadril, nie je možné k tejto veci zaujať akékoľvek argumentačné stanovisko. Žalobca uviedol, že jeho tvrdenia o nepreukázaní žalobcových vyjadrení o údajnej „spriaznenosti osôb zúčastnených na transakciách“ sú vzhľadom na to, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dôkazy, irelevantné, ako irelevantné označuje aj jeho tvrdenia o zániku zabezpečenej pohľadávky započítaním a aj tvrdenia vo vzťahu ku kvitancii a okolnostiam jej vystavenia, ktoré údajne prezentujem tak, ako keby boli nesporné. K tomuto dodáva, že jeho tvrdenia o zániku zabezpečenej pohľadávky započítaním a tvrdenia vo vzťahu ku kvitancii a okolnostiam jej vystavenia má právo pred súdom prezentovať rovnako ako má žalobca právo prezentovať jeho tvrdenia o údajnej „spriaznenosti osôb zúčastnených na transakciách“. Rešpektuje právo protistrany vidieť tieto tvrdenia ako sporné ako on vidí ako sporné jeho tvrdenia o spriaznenosti osôb. Faktom však zostáva, že súd mal za to, že záložné právo zaniklo k momentu udelenia príklepu, a preto ním navrhované dôkazy týkajúce sa jeho tvrdení o zápočte a kvitancii a žalobcom navrhované dôkazy ohľadne jeho tvrdení o spriaznenosti osôb nevykonal, čo rešpektuje. Vychádzajúc z § 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p., môže odvolací súd dokazovanie v nevyhnutnej miere zopakovať, a to vykonaním dôkazov, ktoré strany sporu navrhli v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je mi zrejмый dôvod, prečo by moje tvrdenia mal žalobca označiť za „irelevantné.“ Žalobca zotrval v plnom rozsahu na odvolaní a na skutočnostiach uvedených v jeho vyjadrení vo veci, týkajúce sa jeho vyjadrenia k jednotlivým odvolacím dôvodom, najmä k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdom. Nakoľko pri tomto žalobcovom vyjadrení nie je uvedený jediný právny či vecný argument, čím jeho 13-stranovú argumentáciu odbil symbolickým „lebo“, nie je možné k tomuto žalobcovmu vyjadreniu zaujať akékoľvek argumentačné stanovisko. Ďalej žalobca uviedol vo svojom vyjadrení, že on vo svojom vyjadrení údajne deklaroval, že podanie excindačnej žaloby nie je potrebné, ak by sa podarilo preukázať, že vydražiteľ o existencii záložného práva vedel a keďže súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci takéto dokazovanie zamietol, je moja následná argumentácia ohľadom nespornosti nevedomosti vydražiteľa o spornom záložnom práve irelevantná. K citovanému komentáru k Exekučnému poriadku napísal, že žalobca si neuplatnil svoje tvrdené záložné právo v exekučnom konaní žalobou o vylúčenie veci z exekúcie a dobromyseľnosť nadobúdateľa nehnuteľnosti príklepom v exekučnej dražbe je prezumovaná. Napriek nepripusteniu predmetného dokazovania o vydražiteľovej vedomosti, či nevedomosti o existencii sporného záložného práva súdom, doplnkovo uviedol viacero faktov, ktoré odporujú vedomosti vydražiteľa o existencii sporného záložného práva. V žiadnom zo žalobcových podaní, ani na žiadnom pojednávaní počas celého doterajšieho priebehu

sporu, žalobca neuviedol ani jeden konkrétny dôkaz, dokonca ani presvedčivú indíciu, ktorá by žalobcom tvrdenú vedomosť vydražiteľa preukazovala alebo čo i len naznačovala. V žalobcovom podaní zo dňa 10.7.2018 (Vyjadrenie k spriaznenosti osôb zúčastnených na transakciách) je vydražiteľ, spoločnosť Euro Personal Service, s.r.o., spomenutá iba v súvislosti s tým, že si v roku 2017 zriadila sídlo v spornej nehnuteľnosti. Stalo sa tak však až po zmene spoločníka i konateľa tejto spoločnosti a najmä takmer dva roky po konaní exekučnej dražby. Je zrejmé, že uvedená vec nemá ani najmenší styčný bod s možnosťou vydražiteľovej vedomosti o existencii sporného záložného práva a s istotou takúto vedomosť nepreukazuje. Žalobcove tvrdenia vyvolávajú skôr otázku, prečo si vlastne neuplatnil predmetné, ním tvrdené záložné právo priamo v exekučnom konaní excindačnou žalobou, ale žalobou o určenie jeho existencie, ak mal a má za to, že toto jeho tvrdené právo bolo právom, ktoré nepripúšťa exekúciu. Žalovaný v I. rade ďalej konštatoval k bodu 10. Vyjadrenia žalobcu, že dôkazom, ktorý priložil k svojmu vyjadreniu zo dňa 9.4.2019 je žaloba o vylúčenie veci z exekúcie zo dňa 28.3.2019, ktorou žalobca navrhuje vylúčiť z exekúcie nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Pezinok, t.j. nehnuteľnosti, ktoré boli rozsudkom Okresného súdu v Pezinku zo dňa 10.12.2018, vyčlenené na samostatné konanie. Žalobca zároveň namietal prípustnosť tohto dôkazu v odvolacom konaní v zmysle § 366 C.s.p. pre jeho nerelevanciu k prejednávanej veci. Pripustenie, či neprípustenie tohto dôkazu ponechám na rozhodnutí súdu, samotná existencia tejto (excindačnej) žaloby však hovorí veľa o možnej odpovedi na vyššie položenú otázku, t.j. či žalobca v čase exekučnej dražby k nehnuteľnostiam zapísaným na LV XXXX, katastrálne územie Pezinok považoval ním tvrdené záložné právo za vec, ktorá nepripúšťa exekúciu a prečo si toto ním tvrdené právo neuplatnil v tejto exekúcii rovnakým inštitútom, ako si ho uplatňuje teraz. Je zrejmé, že žalobca v čase predmetnej exekučnej dražby ním tvrdené právo za právo nepripúšťajúce exekúciu buď nepovažoval, alebo si toto právo excindačnou žalobou v exekúcii uplatniť opomenul. Považuje za neprípustné, aby žalobca nedostatok svojej bdelosti alebo vedomosti v súvislosti s predmetnou exekučnou dražbou nahrádzal dodatočnými fabuláciami o „spriaznenosti osôb zúčastnených na transakciách“, ktoré nemajú oporu vo faktoch a ktorých uplatnenie nemá oporu v zákone. Nakoľko žalobca opomenul strážiť svoje práva, je spravodlivo penalizovaný ich stratou. Tento súkromnoprávny inštitút oslabenia, či zániku práva v súvislosti s márnym uplynutím času alebo v súvislosti s nevyužitím nástroja právnej obrany, je obdobne ako napr. premlčanie, či preklúzia výrazom právnej zásady vigilanti bus iura scripta sunt (právo praje ostražitým). Súd prvej inštancie správne uviedol v bode 37. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že: „nemožno opomenúť fakt, že priebeh exekučnej dražby je zo zákona zverejňovaný, je evidovaný v katastri nehnuteľností...“ Súd ďalej konštatuje, že „neuveril tvrdeniam žalobcu o nevedomosti o tomto konaní, najmä ak sa preukázateľne (podnetom na prokuratúru, správnu žalobou, podnetmi na kataster) pokúšal zvrátiť právny stav ktorý nastal po výmaze záložného práva k sporným nehnuteľnostiam z LV č. XXXX.“ Nepodanie tejto (vylučovacej) žaloby v prípade exekučného konania na nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX bolo dôsledkom žalobcovho opomenutia, za ktoré ale musí byť penalizovaný on sám, nie nadobúdateľ týchto nehnuteľností v exekučnej dražbe. K žalobcovým tvrdeniam, že nie je zrejmé z akého titulu uvedenou excindačnou žalobou disponuje, keď nie je účastníkom tohto konania a že jeho dispozícia touto žalobou je ďalším dôkazom prepojenia vydražiteľa s ním, prípadne s inými subjektami, zúčastnenými na exekučnom konaní dodal, že sice nie je účastníkom uvedeného konania, ale vlastní nehnuteľnosti, o ktorých vylúčenie z exekúcie sa jedná a tak jeho vedomosť o tomto konaní by nemusela byť pre žalobcu, ani pre konajúci súd nijako prekvapujúca. Kópiu žaloby získal legálne od zástupcu Podnikateľského združenia, ktoré je v tomto konaní žalovaným. K žalobou donekonečna pertraktovaným prepojeniam subjektov uviedol, že ak aj na začiatku tohto procesu predmetné subjekty žiadne prepojenia nemali, viac ako štvorročný proces vedený karibskou schránkovou firmou, za ktorou stojí mediálne neslávne známy Marián Kočner buď priamo proti nim, alebo minimálne ovplyvňujúc výkon ich vlastníckych a iných práv, všetky subjekty spojené s predmetnými nehnuteľnosťami dokonale prepojil. Žalobca taktiež tvrdí, že vykonávané exekučné záložné právo nemohlo byť akokoľvek považované za prednostné, nakoľko pred ním, okrem záložného práva žalobcu, vzniklo a bolo zapísané záložné právo v prospech spoločnosti K.S.I. spol. s r.o. Ani prípadné postúpenie pohľadávky spoločnosti K.S.I. spol. s r.o. na oprávneného nezmenilo nič na tejto skutočnosti. Tomuto sa dá formálne rozumieť a akceptovať to, nie je však zrejmé, prečo ju vôbec žalobca uvádza. Poukázal na to, že z uvedeného dôvodu záloh nemohol byť na vydražiteľa prevedený nezaťažený záložnými právami ostatných záložných veriteľov v zmysle § 151ma ods. 3 Občianskeho zákonníka, tak takémuto argumentu nemôže byť priznaný úspech. Z dikcie predmetného ustanovenia nevyplýva, že vykonávané záložné právo musí byť v poradí rozhodujúcim na uspokojenie záložných práv registrované ako prvé, ale že záložný veriteľ vykonávajúci jeho záložné právo musí pri predmetnom výkone záložného práva disponovať záložným právom, ktoré je v poradí rozhodujúcim na uspokojenie záložných práv registrované ako prvé. Pričom

je zrejmé, že u vykonávaného záložného práva a záložného práva, ktoré je v poradí rozhodujúcim na uspokojenie záložných práv registrované ako prvé, nemusí ísť o totožné právo, avšak musí byť splnená podmienka, že pri výkone záložného práva musí záložný veriteľ disponovať aj právom, ktoré je v poradí rozhodujúcim na uspokojenie záložných práv registrované ako prvé. Keďže vydražiteľ nadobudol pohľadávku prednostného záložného veriteľa spoločnosti K.S.I. spol. s r.o. ešte pred konaním exekučnej dražby, bola podmienka uvedená v uvedenom ustanovení zákona splnená. Exekučnú dražbu, t.j. výkon záložného práva teda vykonával záložný veriteľ, ktorého záložné právo bolo v tom čase v poradí rozhodujúcim na uspokojenie záložných práv registrované ako prvé a preto sa záloh previedol nezaťažený záložnými právami ostatných záložných veriteľov. K dojímavej obrane Mariána Kočnera prezentovanej žalobcom v bode 12 a k tvrdeniu, že jeho vyjadrenia k nemu nemajú žiadnu vecnú relevanciu a argumentačnú hodnotu, že sú len účelovým zneužívaním súčasného mediálneho ruchu okolo M. Kočnera s evidentným psychologickým zámerom zdôraznil, že žalobca sa zrejme považuje za toho, ktorý napriek tomu, že o tom zatiaľ nerozhodli štátne authority, môže „vynášať súdy“ nad účastníkmi konania, prípadne nad historickými vlastníkmi sporných nehnuteľností, ale ak to isté urobia ostatné strany konania podrobuje ich za to ostrej kritike. Zo žalobcových podaní poukázal napríklad kriminalizáciu spoločnosti Dojazd, s.r.o. v jeho podaní zo dňa 10.7.2018, kriminalizáciu P. Jánošíka a S. Mojžišovej vo viacerých jeho podaniach, či neustálu snahu o vykreslenie subjektov, ktoré mali nejakú historickú relevanciu k tomuto konaniu, ako netransparentných a ich vzťahov ako účelových. Ak však obdobným spôsobom vo svojich podaniach postupuje on, žalobca sa začne brániť a uvádzať, že jeho vyjadrenia nemajú žiadnu vecnú relevanciu a argumentačnú hodnotu a že sú účelové. Rozdiel medzi jeho tvrdeniami a tvrdeniami žalobcu však nie je z právneho pohľadu žiadny (v oboch prípadoch ide o súdom nepreukázané tvrdenia, väčšinou prebraté z médií alebo z podkladov ku konaniam, ktoré nie sú ukončené) a z vecného pohľadu je k tomu možné dodať iba toľko, že kdežto tvrdenia žalobcu sú verejnosti neznáme, jeho tvrdenia o žalobcovi a jej prepojení s kriminálnymi aktivitami Mariána Kočnera sú predmetom takmer denného spravodajstva v oznamovacích prostriedkoch. (Technopol, DPH Donovaly, zmenky Markíza, golfový areál Báč....). Zotrval na odvolacom návrhu.

9. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. júna 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, zástupca žalovaného v I. rade a právny zástupca žalovaných v II., III. rade, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.), a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správny, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

10. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

11. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie, a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

12. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že predmetnú vec prejednal a rozhodol nezákonný sudca, pretože JUDr. Miroslave Belašičovej bola predmetná vec pridelená do súdneho oddelenia 10 C dňa 23.5.2017 (č.l. 483 spisu) v zmysle Dodatku č. 7 k Rozvrhu práce Okresného súdu Pezinok na rok 2017 (č.l. 2092 spisu). Uvedený dodatok bol riadne prerokovaný sudcovskou radou Okresného súdu Pezinok dňa (č.l. 2097 spisu) v zmysle ustanovenia § 52 ods. 7 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinný v čase prijatia uvedeného

dotatku, podľa ktorého zmeny a dodatky rozvrhu práce, ktoré sa dotýkajú sudcov a súdnych úradníkov poverených konaním a rozhodovaním, vykoná predseda súdu spôsobom určeným v rozvrhu práce po ich prerokovaní v sudcovskej rade. Po každej zmene rozvrhu práce je predseda súdu povinný zabezpečiť vyhotovenie úplného znenia rozvrhu práce. Úplne znenie rozvrhu práce zverejní predseda súdu rovnako ako rozvrh práce. Z citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že dodatky k rozvrhu práce sa majú prerokovať so sudcovskou radou príslušného súdu a nie súdnou radou, ako si žalobca tieto pojmy mylne zamenil. Na riadení a správe súdov sa podieľa sudcovská rada ako orgán sudcovskej samosprávy. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. sa sudcovská rada zriaďuje na okresnom súde, krajskom súde, najvyššom súde a Špecializovanom trestnom súde. Ak nie je sudcovská rada zvolená, pôsobnosť sudcovskej rady vykonáva plénum súdu. Súdna rada je orgán správy súdnictva v Slovenskej republike, časť právomoci je upravená v Ústave Slovenskej republiky a časť v zákone č. 185/2002 Z.z. Nebolo možné sa stotožniť ani s tvrdením žalobcu v odvolaní, že absentovalo zverejnenie zápisnice o prerokovaní dotknutého dodatku a údaje o dátume, spôsobe a výsledku jeho prerokovania súdnou radou s citáciou ustanovenia § 40 ods. 4 zákona č. 757/2004 Z.z., pretože uvedené ustanovenie zákona hovorí o podpredsedovi súdu. Nezverejnenie uvedeného dodatku k rozvrhu práce nemalo žiaden vplyv na skutočnosť, že predmetná vec bola pridelená JUDr. Miroslave Belašičovej zákonným spôsobom.

13. Žalobca neprodukoval vo svojom odvolaní žiadne dôkazy, ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci a preto je záver súdu prvej inštancie uvedený v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že ak by aj záložné právo k sporným nehnuteľnostiam fakticky existovalo, zaniklo udelením príklepu v exekučnom konaní. Odvolací súd poukazuje na to, že Občiansky zákonník vo svojom ustanovení § 151md ods. 1 uvádza dôvody zániku záložného práva, pričom jedným zo spôsobov jeho zániku sú aj prípady ustanovené v osobitných právnych predpisoch. Najčastejšie ide o zánik záložného práva v dôsledku zmeny vlastníctva k zálohu. Tak je tomu, okrem iného, i v prípade exekučného predaja veci. Vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že na Okresnom súde Bratislava II. sa pod sp.zn. 57 Er 3306/2015, viedlo konanie vedené v exekučnej veci oprávneného: Podnikateľské združenie, IČO: 42 175 658, Bratislava, Saratovská č. 6/B, proti povinnému: žalovanému v I. rade, o vymoženie sumy 300.000,- € s príslušenstvom. Uvedený súd uznesením zo dňa 3.12.2015, č.k. 57 Er 3306/2015-22, sp.zn. 41 Ex 53/2015, schválil príklep udelený súdnym exekútorom Mgr. Ing. Štefanom Majchrákom na dražbe nehnuteľností konanej dňa 18.9.2015, vydražiteľovi Euro Personal Service, s. r. o., IČO: 46 962 352, Dunajská Lužná, Športová č. 669, na nehnuteľnosti vo vlastníctve povinného v podiele 1/1, a to predmetných nehnuteľností vedených na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie H.. Vzhľadom k tomu, že došlo k exekučnému predaju nehnuteľností (aj keď počas tohto prebiehajúceho sporu), zaniklo aj záložné právo, ak by na týchto nehnuteľnostiach jestvovalo. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku v tejto časti v plnom rozsahu stotožňuje, pretože prvoinštančný súd dostatočným a vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil prečo došlo k zániku záložného práva a argumentáciu žalobcu uvedenú v jeho odvolaní, že je nesprávny názor súdu prvej inštancie, že sporné záložné právo muselo zaniknúť k momentu udelenia príklepu, považuje za nedôvodnú. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku svoj názor o zániku záložného práva udelením príklepu v exekučnom konaní zdôvodnil aj s poukazom na konkrétne ustanovenia zákona (Občiansky zákonník, Exekučný poriadok), z dôvodu ktorého odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu, že nikde v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nie je výslovne uvedené na základe akého konkrétneho zákonného ustanovenia muselo ku dňu udelenia príklepu dôjsť k zániku sporného záložného práva, za irelevantnú a dáva do pozornosti vysvetlivky k ustanoveniu § 151md Občianskeho zákonníka, Imrich Fekete, Veľký komentár, 2. zväzok, druhé aktualizované a rozšírené vydanie, Bratislava, Eurokódex 2015. Odvolací súd ešte poukazuje na to (tak ako už uviedol v odôvodnení svojho uznesenia zo dňa 6.8.2018, č.k. 15 Co 160/2018-1217, ktorým zmenil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia tak, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol), že podľa ustanovenia § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností stanovených zákonom. Vlastníctvo sa nadobúda buď originárne (pôvodne) alebo derivatívne (odvodene). Pri originárnom nadobudnutí sa nadobúda vec do vlastníctva bez ohľadu na prípadné vlastnícke právo predchodcu. Do skupiny nadobudnutia vlastníckeho práva originárnym spôsobom patrí i nadobudnutie na základe iných skutočností stanovených zákonom, okrem iných i nadobudnutie veci v dražbách podľa Exekučného poriadku. Podľa § 150 ods. 2 Exekučného poriadku, ak vydražiteľ zaplatil najvyššie podanie a súd udelenie príklepu schváli, stáva sa vydražiteľ vlastníkom nehnuteľností ku dňu udelenia príklepu, takže udelením príklepu a jeho deklarovanie súdnym rozhodnutím, dochádza k prechodu vlastníckeho práva

na vydražiteľa tzv. originárnym spôsobom k predmetu dražby. Ustanovenia zákona č. 233/1995 Z.z. účinného v čase vykonania exekučnej dražby (Exekučný poriadok), sú špeciálnymi ustanoveniami (lex specialis) o nadobudnutí vlastníckeho práva vo vzťahu k § 132 Občianskeho zákonníka. Nadobudnutie nehnuteľností príklepom na dražbe predstavuje originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Vzhľadom k uvedenému už odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ďalšiemu tvrdeniu žalobcu v jeho odvolaní, že bol prednostným záložným veriteľom a jeho záložné právo nemohlo preto ku dňu udelenia príklepu zaniknúť.

14. Odvolací súd k argumentácii žalobcu uvedenej v odvolaní týkajúcej sa dobromyseľnosti vydražiteľa uvádza, že nemal dôvod odchyliť sa od právneho názoru prvoinštančného súdu uvedeného v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 26.), že vzhľadom na nadobudnutie vlastníctva vydražených nehnuteľností privilegovaným spôsobom (rozhodnutím štátneho orgánu), nie je možné bez ďalšieho skúmať dobromyseľnosť vydražiteľa, s ktorým odôvodnením sa v celom rozsahu stotožňuje s tým, že nebolo možné prihliadnuť ani na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 726/2016-53, na ktorý poukazoval žalobca v odvolaní, pretože išlo o iný skutkový stav ako v posudzovanej veci, a preto nebolo možné tento nález aplikovať na predmetnú vec.

15. Odvolací súd nevidí prekvapivosť rozhodnutia súdu prvej inštancie s ohľadom na predbežné právne posúdenie veci týmto súdom ako namietal žalobca v odvolaní, pretože žalobca (zastúpený advokátom) po jeho vyslovení konajúcou sudkyňou sa k nemu vyjadril v písomnom podaní zo dňa 18.6.2018 i na pojednávaní konanom dňa 11.7.2018. Účelom predbežného posúdenia veci nie je podrobne zodpovedať na všetky otázky sporu a ak sa tak nestane, neznamená to, že konajúci súd automaticky vystaví stranu sporu prekvapivosti. Prekvapivosťou nie je dotknutý ani taký postup súdu, ktorý by následne dokonca vydal rozsudok v rozpore s predchádzajúcim právnym posúdením (za predpokladu, že by nepoužil doposiaľ neprejednanú právnu normu a nedal by možnosť stranám sa k tejto vyjadriť). Žalobca mal dostatok možností obhajovať, prezentovať a preukazovať svoj názor o dobromyseľnosti nadobúdateľa (vydražiteľa) nehnuteľností (ako aj ďalším skutočnostiam, ktoré uviedol prvoinštančný súd v rámci predbežného právneho posúdenia veci), keď skutočnosť, že sa súd prvej inštancie k tejto argumentácii výslovne počas konania nevyjadril, neznamená, že ho rozsudkom, v ktorom sa k tejto otázke vyjadril, prekvapil. Ak by sa aj prvoinštančný súd v rámci predbežného posúdenia veci vyjadril k otázke dobromyseľnosti nadobúdateľa, takéto posúdenie by súd nezaviazovalo i v ďalšom konaní, ak by strany sporu predložili ďalšie dôkazy vyvracajúce skutočnosti, z ktorých by pri predbežnom vyjadrení právneho názoru na vec vychádzal. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie (ani v odvolacom konaní) nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by spochybnil dobromyseľnosť vydražiteľa nehnuteľností, pričom tak ako už bolo uvedené, dobromyseľnosť sa v danom prípade preukazovať nemusela, pričom sa počas prebiehajúcej exekučnej dražby, ktorá bola verejne známa, nijako nebránil a nevyužil žiadne zákonné prostriedky (napríklad podanie excindačnej žaloby) na svoju obranu.

16. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal námietkami žalobcu či k výmazu záložného práva došlo zákonným spôsobom, či zabezpečená pohľadávka zanikla alebo nie, či bola kvitancia vystavená oprávnenou osobou, k vzájomnému prepojeniu žalovaných a ďalších osôb spojených s danou vecou, keď tieto námietky nemali žiaden vplyv na vyhovenie žaloby, keďže, tak ako už bolo uvedené, záložné právo, ktorého existencie sa žalobca domáhal, zaniklo iným spôsobom, a to vykonaním exekučnej dražby predmetných nehnuteľností, pričom správne z dôvodu hospodárnosti konania nevykonal dokazovanie navrhnuté žalobcom ohľadne neplatnosti predchádzajúcich prevodov sporných nehnuteľností, zániku zabezpečenej pohľadávky započítaním, k premlčaniu, preskúmaním katastrálneho spisu, obsahov ďalších spisov Okresného súdu Bratislava I. sp.zn. 4 C 234/2012, sp.zn. 15 C 215/2014 a sp.zn. 9 T 49/2017, nakoľko ich vykonanie by neprispelo k inému rozhodnutiu, než k zamietnutiu žaloby. Odvolací súd poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok (v súčasnosti Civilný sporový poriadok) ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 185 ods. 1 C.s.p. (§ 120 ods. 1 O.s.p.) súd rozhodne o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou sporovej strane odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá

bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. apríla 2012, sp.zn. 6 Cdo 51/2012). Súd nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať a nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou strane sporu odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 185 ods. 1 C.s.p., je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Taktiež aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo dňa 30.9.2010, sp.zn. I. ÚS 350/08 konštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní. Odvolací súd preto nepovažoval odvolací dôvod žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností za dôvodný, keď prvoinštančný súd zdôvodnil v napadnutom rozsudku z akého dôvodu nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy.

17. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

18. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

19. K tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že napadnutý rozsudok je v rozpore s ustanovením § 220 ods. 1 C.s.p. odvolací súd uvádza, že prvoinštančný súd sa dôsledne riadil ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., pretože

z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné zistiť čoho sa žalobca domáhal, ako sa vyjadrili žalovaní, aké skutočnosti tvrdili, aké dôkazy označili, aké prostriedky procesnej obrany a útoku použili. Prvoinštančný súd jasne a náležitým spôsobom vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, aj ako vec právne posúdil, a preto nie je možné napadnutý rozsudok považovať za riadne neodôvodnený. Nebolo tak možné prisvedčiť žalobcovi, že sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ C.s.p. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že medzi porušenie práva na spravodlivý proces patrí aj odňatie možnosti konať pred súdom, ktorým sa rozumie nielen procesný postup súdu, ale aj rozhodnutie, v dôsledku ktorého strana sporu nemôže uplatniť svoje práva. V zmysle platnej právnej úpravy nesprávny procesný postup súdu, priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorým sa sporovej strane znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu procesný predpis priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov, je odňatím možnosti strany konať pred súdom. Zákon v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom bližšie nešpecifikuje; pod odňatím možnosti konať pred súdom je však potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje sporovej strane realizáciu konkrétnych procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Civilným sporovým poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov, ktoré by inak mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Vždy ide o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv (napríklad môže ísť o právo predniesť alebo doplniť svoje návrhy, zúčastniť sa pojednávania, vyjadrovať sa k veci, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu a právnej stránke veci, právo podávať opravné prostriedky). Odňatie možnosti konať pred súdom nezakladá samo tvrdenie sporovej strany o existencii tejto procesnej vady; určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo. Ak došlo k odňatiu možnosti stranám konať pred súdom, táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú odvolací súd napadnuté rozhodnutie zruší, pretože rozhodnutie, vydané v konaní, postihnutom touto závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. V danom prípade uvedené splnené nebolo, keď žalobcovi boli zo strany súdu prvej inštancie dané možnosti na realizáciu jeho procesných práv. Odvolací súd dodáva, že podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je ale nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 20 0/09 a pod.).

20. Zo strany súdu prvej inštancie neprišlo ani k procesnému pochybeniu, keď v rozpore s § 89 ods. 2, ods. 3 C.s.p. pripustil zastúpenie žalovaného v I. rade Ing. Pavlom Jánošíkom ako namieta žalobca vo svojom odvolaní, pretože žalovaný v I. rade počas konania odvolal plnomocenstvo udelené advokátovi Mgr. Karolovi Haťapkovi, a to dňa 25.9.2018 (č.l. 2007 spisu), pričom aj zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 10.12.2018 (č.l. 1874A spisu) vyplýva, že zástupcom žalovaného v I. rade je Ing. Pavol Jánošík.

21. Odvolací súd zmenil podľa § 388 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie aj v súvisiacom výroku II., ktorým uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovaným trovy konania v plnom rozsahu tak, že žalovaným v I., II., III. rade, každému, priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, keď v danom prípade každý zo žalovaných koná samostatne (nejde o nerozlúčné spoločenstvo) a žalobca by bez tohto určenia nevedel v akom rozsahu má žalovaným v I., II., III. rade zaplatiť náhradu trov konania. Súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p., ale nesprávne uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovaným trovy konania, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania, keď rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

22. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami

sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

23. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaným v I., II., III. rade, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, priznáva, každému, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).